

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Noas och Lots tid går i repris

De ledde människorna till avgrunden. En sådan miljö kommer med nödvändighet att upplösa allt normalt liv och betrakta det som är normalt onormalt och det som är onormalt normalt.

Predikan av Arne Imsen, sid 5

- Gör dej beredd på att möta Jesus, som jag tror kommer mycket, mycket snart!

En gång missionär - alltid missionär
Intervju med Evy Junesved, sid 2

En gång missionär – alltid missionär

Evy Juneswed, som nu är 76 år, har i över trettio år varit engagerad i ett missionsarbete i Swaziland. Hon har de senaste åren blivit allt mera känd genom sina föredrag där hon informerar och varnar för nyandlighet av olika slag. När hon under påsken besökte Maranataförsamlingens konferens, passade Midnattsropet på att göra en intervju med henne, där hon berättar ur sitt händelserika liv.

Intervju: Stina Fridolfsson

Nu får du berätta om din bakgrund och vad du gjorde före utresan till Afrika. Du är smålänning?

-Ja, jag är från Jönköping. Mina föräldrar tillhörde pingstförsamlingen där. Men redan som sjuåring kom jag med i Svenska Frälsningsarméns barnverksamhet. I samma hus som vi bodde fanns ett äldre par som tillhörde SFA och genom dem blev min mamma tidningskund. Och när kapten en dag kom med tidningen inbjöd hon mej till "myrorna" och sa att "där får man klippa och klistra och åka på läger"! Så var det inte i pingstkyrkan på den tiden! Min far var "pingstvän med skyggglappar", men min mor lirkade med honom och jag fick börja på "Svenskan" och blev så småningom en riktig scout!

När jag var tolv år lämnade jag mig åt Gud och blev sedan invigd till Sveriges yngsta soldat i SFA! Någon vecka efter detta vaknade jag en natt. Jag kommer ihåg det som om det varit igår! Rummet lystes upp

och längst upp såg jag något purpurfärgat och jag frågade: "Vad ska jag bli då jag blir stor?" Och jag hörde en tydlig röst säga: "Du skall bli missionär!" När jag några år senare berättade detta för mor och far, så talade mamma om att hon i sin ungdom hade haft en mycket påtaglig kallelse att gå till Afrika som missionär. Det blev inte så, men mina föräldrar hade i sina böner sagt till Gud att om Han skulle ge dem barn, att då någon av dem fick gå i mammas ställe.

Gång på gång under följande år påminde Gud mig i olika sammanhang om att det var missionär jag skulle bli. Att mamma haft en kallelse gav extra tyngd åt det hela.

Livet gick vidare. Jag tog realen på handelslinjen, som det hette på den tiden, och fick bra jobb på länsstyrelsen i Jönköping. Men min kallelse gnagde inom mig. Mitt i allt detta fick jag en pojkvän. När jag kommit över tjugofemårsåldern skulle min tvillingbror gifta sig, och man tyckte att när jag nu hade en så trevlig pojkvän kunde vi

ju ha dubbelbröllop. Men det blev en kamp, och jag måste välja. Jag tänkte att jag kunde väl vara missionär hemma och tog tjänstledigt från länsstyrelsen och arbetade först på ett barnhem i Värmland och sedan på SFA:s barnhem utanför Malmö. Dit kom en SFA-major från Dala-Järna på besök och hon väddade till

alltför många detaljer, men det var verkligen "detaljer" redan under tentor i olika ämnen, som visade att Herren var med! Och när jag fanns med bland de 24 intagna av över 300 sökanden så kunde jag inte annat än se att detta var Guds väg för mig!

Efter bara ett års lärartjänst var jag med på LMF:s (Lära-

**- Jag går dit du bjuder
mig gå, o Gud, över berg,
över svallande sjö! Jag tala
vill vad du lär mig Gud!
För Dig vill jag leva och dö!**

mig att komma till hennes kår. Ett år var jag i "Dalom" och sysslade med ungdomsarbete, stortrivdes i gemenskapen och har fortfarande många vänner där från den tiden!

Men kallelsen gav mig ingen ro, så jag sökte till lärarutbildning i Jönköping. Och det var intressant!

Här ges ju inte plats till

rinnornas Missions Förening) Sommarmöte i Jönköping. Jag minns timmarna där i min ensamhet inför Herrens ansikte, som slutade med att jag sa: "Jag går dit du bjuder mig gå, o, Gud, över berg, över svallande sjö! Jag tala vill vad du lär mig Gud! För Dig vill jag leva och dö!" Sedan blev det två år på SAM:s missionsskola i Kortebo ut-

anför Jönköping som följdes av några månader i England för språkstudier innan det bar iväg till Afrika med båt från Göteborg en kall februarikväll 1964. Resan tog tre och en halv vecka..

Det var alltså Afrika som hela tiden låg på ditt hjärta?

-Ja, så var det. Jag visste inte alls vad jag skulle göra när jag kom ut till Afrika, men alla dessa bitar – att jag jobbat på kontor och som lärare och sedan pastorsutbildningen – allt var liksom färdiglagt när jag kom dit ut så jag upplevde verkligen att jag fick vandra i helt förutberedda gärningar!

De första månaderna bodde jag hos en äldre missionär för att studera zuluspråket, som är rätt likt siswati-språket, som man talar i Swaziland. Men i skolundervisningen blev det engelska, som är det officiella språket i Swaziland.

Under min första period bodde jag i Sydafrika och hade hand om missionens skolor både där och i grannlandet Swaziland. Två-tre gånger i veckan fick jag visa upp mitt pass vid passkontollen mellan länderna. Det är ju så att Swaziland är ett självständigt kungarike, som gränsar på tre sidor till Sydafrika och mot norr till Mocambique. Och

det var skillnad som natt och dag att leva i de här länderna under den här tiden! I Sydafrika rådde apartheid med olika bostadsområden för vita och svarta och med regler för umgänget raserna emellan, medan man i Swaziland kunde umgås fritt på alla sätt.

De rika, vita farmarna i Sydafrika gjorde inte så mycket för sina svarta arbetare. Där-
emot byggde missionärerna små enkla skolor på deras farm. På det här området hade vi ett 20-tal skolor som jag besökte regelbundet. Jag hade ju oftast bilen full med olika material som behövdes i skolorna, så medan jag hade mycket ”prat” med lärarna om löner och planeringar, så hade min svarta medarbetare bibel-
lektioner med barnen.

Det var inte enkelt att vara missionär i apartheidens Sydafrika, så jag måste nog säga att jag var ”som fisken i vattnet” i Swaziland! Efter första perioden lämnade jag över skolarbetet i Sydafrika till en annan missionär och flyttade över till Swaziland, där jag sedan var kvar resten av min missionärstid.

Jag älskade landet och folket och mina uppgifter där! I Swaziland hade vi större skolor än i Sydafrika. Det var mycket administrativt arbete med an-

ställning av lärare, ordnande av skolkommittémöten, föräldramöten, lärarmöten och allt mellan himmel och jord! Bland annat startade jag en liten småskola på 70-talet, som sedan, med hjälp från SIDA, blev en av Swazilands största gymnasieskolor. Den har fått mitt swazinamn, ”Nokuthula”,

lyfta ur dem så jag tog tag i en av säckarna och då knäckte det till i ryggen. Oh, vad det gjorde ont! Sedan hade jag lektion, och jag stod och skrev på tavlan och längtade efter att lektionen skulle ta slut. Men så helt plötsligt var det som om någon tydligt sa till mig: ”Men Evy, du har

- Jag frågade henne om hon ville ha svar med detsamma. ”Helst nu”, sa hon. Jag öppnade och läste: ”Vad kan jag göra för att bli frälst?”

som betyder ”med frid”.

Under flera år hade jag kristendomslektioner i en av våra högstadieskolor och det var något av det roligaste jag gjort i mitt liv! Vilken respons! Ibland ställde eleverna så knepiga frågor att jag fick lov att säga att jag måste hem och se i lexikon först och ge svar nästa dag!

- Ja, jag måste nog berätta från en av de här kristendomslektionerna! Vid ett tillfälle hade jag fått pengar till hjälp

för att bygga ett lärarhus. Jag hade köpt två säckar cement som jag hade bak i bilen. Jag såg inga grabbar i närheten som kunde hjälpa mig

ju så många förebedjare där hemma som ber för dig!” Jag nästan skämdes, och genast kände jag en sådan ny glädje och inspiration att jag nästan glömde att jag hade ont och så fortsatte jag att undervisa lektionen ut.

Precis när jag skulle gå ut ur klassrummet, kom en flicka, jag minns så väl att hon hette Mary, och stack en liten lapp i min hand. Det brukade ligga massor av lappar med frågor på bordet så jag frågade henne om hon ville ha svar med detsamma eller nästa dag. ”Helst nu”, sa hon. Jag öppnade och läste: ”Vad kan jag göra för att bli frälst?” Tänk, hur Herren kommer i rätt tid! Mitt i detta då jag helst ville ge upp påminde Herren mig om mina förebedjare! Men inte nog med det! Jag fick leda en ung flicka till tro på Jesus! Och inte nog med det! Mary vittnade om sin tro och snart kom 16 elever och ville ha extra undervisning i Bibeln! Vi samlades varje tisdagseftermiddag och studerade Guds Ord samt en bok, som hette

Evy i Swaziland hemma hos sin ”afrikanska mamma”.

forts sid 24

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen, Pg 495 46
 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2011

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se

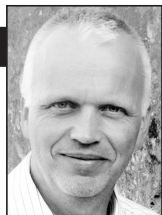
Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83
 Telefax: 08-98 21 39

Jesusmanifestation - i ditt liv!

Text: Berno Vidén

Att frälsta vittnen samlas för att proklamera namnet Jesus framför alla andra namn är stort. Idag lever alldeles för många människor i total okunnighet om vem Jesus är. *Till er skam säger jag det*, skriver Paulus till församlingen i Korint.

Bibeln säger:

-Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom.

Om ovan citerade proklamation hämtad ur Kolosserbrevet är sann, förstår vi angelägenhetsgraden av att förkunna Kristus - och ingen annan.

I maj månad arrangerades en Jesusmanifestation i Stockholm, där tusentals människor samlades till något som mer liknade en uppblådd religiös manifestation med många helt utombibliska inslag. Kungsträdgården var vid tidpunkten fylld med folk från alla håll som under sitt besök i Stockholm mötte arrangemanget. En fråga berättigad att ställa är vilken bild av Jesus alla dessa besökare fick med sig hem.

Exempelvis marknadsfördes där radband, vilka har sina rötter inom yogan som ett hjälpmedel att hålla räkning på mantran man upprepar. Förlaget Verbum erbjöd sin framgångsprodukt radbandet Frälsarkransen för 100 kronor. Med hjälp av detta radband leds användaren in i katolsk mysticism med alla dess irrläror. Detta har ingenting med Bibelns Jesus att göra.

Med Frälsarkransen följer en handbok fylld med uppmaningar att finna sig själv genom att söka i sitt inre, på ett sätt som för tankarna till österns religioner. Namnet Jesus nämns överhuvudtaget inte i handboken.

Prästerskrudar, guld kors och annat kyrkligt prål fanns med vid manifestationen i Kungsträdgården. Alla som önskade förbön inbjöds till den nära belägna katolska kyrkan. På framträdande plats fanns även budskapet om Maria som kyrkans moder, vilken *leder oss till enheten i Kristi kropp*. Livets Ords pastor Ulf

Ekman knäböjde sida vid sida med katolska kyrkans biskop Anders Arborelius, och ledde manifestationens deltagare i bön. Den Jesus som här presenterades är dock vad Bibeln kallar för *en annan Jesus*.

Bibelns Jesus är annorlunda. Han låter sig inte byggas in i något kyrkosystem med sakrala traditioner. Han bor inte i vare sig katedraler eller andra kyrkobyggnader vilka står uppresta likt stora barriärer mellan Gud och människa, men däremot tar han sin boning i varje människa som öppnar sitt hjärta för honom. Allt det prål som kyrkan genom sin tradition presenterar som nödvändiga medel för människans försoning med Gud, utgör tvärtom hinder för hennes väg till frälsning. Kyrkan med sin frälsningslära står i vägen för människor som i sin nöd söker finna Gud.

Bibelns Jesus är aldrig långt borta från den som med ett uppriktigt hjärta söker honom. Du kan tala med honom där du sitter just nu, och veta att han lyssnar. Han finns mitt i din vardag, långt borta från kyrkans sakrala frälsningslära.

-Om du med din mun bekänner att Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, blir du frälst.

Överlämna dig helhjärtat åt Jesus och han kommer att manifestera sig i ditt liv. Han blir då din Herre och Frälsare, en vän framför alla andra vänner. Han utplånar din synd och skapar ett nytt liv i dig, ett liv som aldrig någonsin tar slut. Du blir hans för evigt. ■

Katolicismen har idag ett stort inflytande över svensk kristenhet. Övre bilden: Katolske biskopen Arborelius i bön tillsammans med Ulf Ekman på Kungsträdgårdens scen. Infälld bild: Ett av budskapen som förmedlades under den kyrkliga Jesusmanifestationen 2011.

Noas och Lots tid går i repris

Det kommer att bli konfrontation när vi med Jesu ögon börjar titta på fenomenen i vår tid, det som kallas för köpa och sälja. Vi upptäcker handelsrelationernas abnormitet. Teknologins abnormitet och omänsklighet. Det är ju inte så att allt handlar om någon överdriven sexualitet – det är ruttna relationer över huvud taget; relationerna till handel, politik, teknologi och sociala förhållanden.

Vi måste vara medvetna om hur vi var och en särskild och gemensamt påverkas av tidsandan. Om de kristna som levde för femtio eller sjuttio år sedan skulle träffa oss nu, så skulle de säga att du kan inte vara kristen, för du är alldeles för världslig. Jag ser det på dina kläder. Man kan inte vara en kristen kvinna och gå i manskläder. Du måste visa respekt för ditt kön. Du saboterar skapelsens egen ordning! Så skulle de ha sagt, och självklart ligger det något i detta.

Nu har utvecklingen gått vidare. Sådana detaljer tar få upp idag. Man talar inte så mycket om klädsel och smycken och inte heller om lyx och sådana ting som var väldigt vanligt att ta upp för.

Det som idag måste behandlas ligger på ett helt annat plan och är med avseende på sina konsekvenser mycket allvarigare och farligare.

När vi till exempel talar om homosexualiteten, så är det väldigt många som begränsar den till någon form av erotisk utlevelse, men det är faktiskt något långt mer. Därför är det så nödvändigt att tala om den. Inte därför att den erotiska lusten är oväsentlig i sammanhanget. Den finns omskriven i Bibeln och har varit föremål för undervisning i den kristna församlingen. Jag ska ta ett exempel som kanske verkar utmanande, men som i alla fall är nödvändigt att nämna.

När Bibeln talar om den erotiska lusten så är den mycket restriktiv och talar ett väldigt skarpt språk på den här punkten. Moderna människor uppfattar det som människofientligt. Om vi ska vara helt

ärliga så är bruket av preventivmedel något som är utanför det som uppfattas som normalt för en kristen. Bibeln bedömer bruk av preventivmedel som en

fråga om otukt.

När Bibeln talar om otukt, så gör den det på ett helt annat sätt än vad vi gör. Den talar om otukt före äktenskapet, sedan om otukt inom och utanför äktenskapet.

Då det äktenskapliga samlivet behandlas som det gör i Bibeln, så är det ganska klart att exempelvis homosexuella relationer fördöms entydigt. Vi kan aldrig komma bort ifrån det. Men det innebär självklart inte att vi har någon rätt att fördöma de homosexuella eller dem som bekänner sig vara det.

En gudomlig livsprincip

I Bibeln finns inte det här psykologiseran-

det som är så vanligt i vår tid. Hela Bibeln går däremot ut ifrån en mycket viktig proklamation: I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Det är detta som är utgångspunkten. Vi får se hur människan kommer till och hur relationerna mellan Gud Skaparen och människan upprättas; hur relationerna mellan äkta makar upprättas och sedan också kommande generationer.

Min strävan är inte att bära fram moderna idéer eller teser. Det finns gott om sådana, och det finns många skolor att hämta kunskap ifrån. Jag tänker gå till Bibeln och hålla mig till den. Jag upplever personligen att alla de andra teserna är mer eller mindre framsprungna ur en ambition att ge intryck av humanism. Vi lär oss leva humanistiskt, tolerant och numera också jämlikt, fritt ifrån diskriminering.

Innan människan trädde in i tiden så hade Gud vidtagit alla åtgärder för att hon skulle kunna leva och verka på jorden i överensstämmelse med skapelsens ordning: en gudomlig livsprincip, och den har han inte övergivit. Min uppgift som Ordets förkunnare blir då att kanske i strid med humanistiska, moderna principer och teser försöka presentera vad Bibeln säger.

Humanismen har ett stort fel. Den är egentligen ganska meningslös. Den kan inte åstadkomma det den ger sig ut för att vilja göra, den går nämligen ut ifrån människan och återvänder till människan. Det är ett hopplöst kretslopp att börja, fortsätta och sluta med människan.

Den kristna tron hävdar att den går ut

ifrån Gud och åberopar gudomlig uppenbarelse. Den går till och med så långt att den hävdar en direkt och omedelbar uppenbarelse. Det är alltså inte bara en tradition, så att andra gjort upplevelser och erfarenheter som vi hört talas om.

Varje enskild kristen kommer att genom sina upplevelser få uppenbarelsen verifierad i sitt eget liv, vilket i realiteten innebär att uppenbarelsen, undervisningen och läran som går ut ifrån Gud, också återvänder till Gud. Detta föranleder väldigt många motsägelser. Människor tycker nämligen att det finns intellektuella problem, det finns religiösa, moraliska och historiska problem. Det är ju typiskt, eftersom människan som är skapare av dessa idéer, själv är ett problem. Hon är ett problem för sig själv och skapar problem för andra. Saknar hon evighetsperspektivet så är hon i realiteten vilsevägen, bortkommen från det liv som är av Gud. Hon saknar egentligen möjligheter att begripa. Hon kan intellektuellt fatta och förstå, men det räcker inte till. Hon måste få hjärtats förstånd, så att hjärtat förstår.

Här har vi åter det som rör uppenbarelsen. Om människan ska bygga upp ett livsmönster eller en livsstil, så saknar hon flera dimensioner. Vi vet ju alla att människan är påverkbar. Det kan inte förnekas att kyrkan har utfört ett enormt arbete. En del säger att vårt land har blivit avkristnat, vilket inte är sant. Svenska folket har aldrig varit kristet, och som folk betraktat kommer det säkerligen aldrig heller att bli kristet.

Det finns ingen kollektiv frälsning. Kyrkan går ut med sin förkunnelse och sina ceremonier och har en kyrklig verksamhet redan i samband med födelserna – dopet, och sedan också i slutet av människans liv. Det vill säga, kyrkan är verksam från vaggan till graven och erbjuder i olika situationer sina tjänster genom tjänstemän; utbildade teologer, diakoner och andra som påverkar människorna i deras vardag och högtid.

Personligen tycker jag att det är förfärligt. Av den anledningen att mitt i denna iver och verksamhet så möter man tydliga tendenser till blasfemi. Nattvardsfirandet och dopet, exempelvis.

Jag säger detta med stort allvar, för

det måste väl var och en begripa att det är inte bara omänskligt, det är förfärligt att bära människor som inte ens känner till sin egen existens till dopfunten för att skvätta några vattendroppar på deras huvuden. Sedan proklamerar man att de blivit upptagna i Guds församling eller införlivade med Guds rike.

na som kan tåga om detta. I sanningens och kärlekens och medmänsklighetens namn måste vi nu fullborda vårt informationsansvar. Vi måste ge människorna möjlighet att ta ställning, inför vad Skriften säger. Kyrkan har påverkat hela vårt samhälle genom sina ceremonier och genom sin frälsningslära, och det är åtskilliga som låter sina barn bli begjutna,

” Det är ett hopplöst kretslopp att börja, fortsätta och sluta med människan. ”

Ingen kollektiv frälsning

Det finns mycket att säga om denna typ av kollektivanslutning. Det förkyrkligar, men det kristnar aldrig någon. Man blir inte kristen genom kyrkans vattendop. Sedan kommer konfirmationen, och den är ännu värre. Då ska konfirmanden bekräfta, konfirmera doplöftet. Och själv utifrån detta doplöfte bekänna sin kristna tro. Detta är blasfemi och även hyckleri.

Det är helt obegripligt att sådana riter har kunnat praktiseras under århundraden, utan att bildade biskopar, präster och teologer har övergivit denna hedniska lära; övergivit den och sökt sig till Nya Testamentet, där det klart och tydligt sägs att var och en som tror och bliver döpt skall varda frälst.

Det finns ingen kollektiv frälsning; den är högst individuell. Den är ett resultat av en personlig kallelse, omvändelse och överlåtelse. En personlig tro, ett personligt dop, ett personligt barnskap och en personlig efterföljelse.

Svensson vet knappt någonting om vad kyrkan och prästerskapet gör och har gjort. De barn och ungdomar som idag låter sig konfirmeras vet ytterst litet om vad denna handling i realiteten innebär. Därför är den mycket farlig och tragisk.

I Bibeln framställs det med allsköns tydlighet att kallelsen till Herrens bord är av en sådan karaktär att om den missbrukas så får den förfärliga konsekvenser för missbrukaren.

Vi kan aldrig komma ifrån detta. Jag förstår mig inte på frikyrkopredikanter-

omkring åttio procent.

Helt uppenbart har detta haft sin betydelse. När vi nu talar om att vi ser nya tendenser i vårt samhälle och nya livsmönster och samlevnadsformer, då skyndar vi fram och säger att landet håller på att avkristnas. Jag upprepar: Sverige har aldrig varit kristet och kommer heller aldrig att bli det.

Sverige har varit kyrkligare än vad det är idag, och därför kan man säga att landet har blivit avkyrkligat. Vilket i och för sig inte är någon skada. Det vore önskvärt att den processen gick snabbare. Ju förr landet blir avkyrkligat, desto naturligare kommer det att bli för den enskilde medborgaren att själv lotsa sig fram till en personlig tro på Gud.

Där kommer vårt ansvar in. Det är inte skolan som ska förmedla kristendom, inte heller i första hand kyrkorna, utan hemmen. Hemmen har fått privilegiet att förmedla Guds eget Ord till kommande generationer.

Då kommer vi in på frågor som har med uppfostran att göra. Hur ska barnen uppfostras? Hur ska föräldrarna behandla frågorna som de ganska tidigt möter. Frågor som har med samlevnaden att göra, relationer till det motsatta könet och relationer till samma kön. Finns det något i den kristna tron som avvisar vissa relationer som otänkbara, eftersom de uppfattas som farliga? Finns det annat som den uppmuntrar? Låt oss använda de bibliska uttrycken. Det talas om onaturligt och naturligt, normalt och pervert.

Låt oss se hur Gud tar upp frågor som

angår oss på två sätt: allmänmännskligt, men också som lärjungar. Det är inte så att det Jesus säger är reserverat för en liten minoritet. Jesus säger allmänmännskligt: *"Kommen till mig I alla som arbeten och ären betungade!"* Det är inte så att han vänder sig till en klass. Han vänder sig till människor. Människor som har det svårt. Människor som har bördor att bära. Kommen till mig.... Det finns inte några andra villkor än att man söker honom, kommer till honom; exakt sådan som man är.

"Tagen på eder mitt ok, lären av mig ty mitt ok är milt..." Här förutsätts ett jakande gensvar så att man frivilligt och högst personligt söker sig fram till Jesus för att bli av med sitt ok och sin börda, för att få något meningsfullt i dess ställe.

Att vara sammanokad med Jesus är livets största frihet. Det är kategoriskt att påstå något sådant. Jag kan göra det, eftersom jag inte är vetenskapsman utan predikant. Min uppgift är inte att be om ursäkt för det Gud har gjort eller att försöka lägga det tillrätta. Jag talar om vad Han säger och du får pröva och se om det håller.

Han önskar ingen dialog eller debatt. Han vill åstadkomma den tro som verkas genom Jesus Kristus. Tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi Ord.

Människosonens dagar

Vi ska läsa ett bibelsammanhang där Jesus adresserar sitt budskap till människorna under en alldeles speciell tidsepok. Personligen tror jag att Jesus i denna text talar till vår generation. I varje fall handlar det om den period som kallas för Människosonens dagar. Jesus lämnar ingenting åt slumpen, utan ger en klar och tydlig undervisning så att vi kan få besked på väsentliga områden om vi vill ta emot det:

Evangelisten Lukas skriver i kapitel 17 där Jesus förutsäger händelser som ska drabba människor:

-Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar; människor åto och drucko, män togo sig hustrur och hustrur gävos åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allasammans. Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människor åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras. (Luk. 17:26-30)

Jesus talar om Noa och om hans samtid. Det finns all anledning att stryka under vad som skedde då och kommer att gå i repris. Då Jesus har talat till slut har man en känsla av att han egentligen inte har sagt så mycket. Det är nästan litet överraskande att han tar upp sådana ting som på intet vis är vare sig unika eller sensationella. Det är inte i det sensationella och unika som denna process kan avläsas, utan det är i det vardagliga enkla sättet att umgås med de ting som handlar om våra relationer till barnen, hemmen, tingen, vår egendom och arbetskamrater och grannar.

Det framgår inte i texten att något är speciellt under Noas tid, och ändå så finns det där. Vi upptäcker att människan antingen degraderar sig till att bli animalisk driftsvarelse eller upphöjer sig till att bli demonisk och etablerar kontakter med den högre världen, och därmed forcerar spärren till det ockulta.

Vad Jesus egentligen vill poängtera för oss om dessa dagar är att *"såsom det skedde... män togo sig hustrur och hustrur gävos åt män..."* Det har väl människor gjort i alla tider? Vad var så anmärkningsvärt? Det var nya former och livsmönster, där människorna inte brukade sina gåvor, utan missbrukade dem. I sina relationer levde de ut det vi kanske tycker är det förfärligaste av allt; våldet i

och byggde..." Nu är det väldigt viktigt att vi här tänker på vad Jesus egentligen säger. Under Noas tid fanns familjebildningen med, men i beskrivningen av Lots tid finns inte ett ord om familjebildning. Vad handlar det om där? Det handlar om helt nya samlevnadsformer.

Under båda dessa epoker handlar det om någonting som inte är lätt att förstå. Det tar tid innan vi riktigt kan komma underfund med vad bibeltexten egentligen säger.

Under Noas tid möter vi ett ockult element. Det talas om människornas döttrar och Guds söner i förbjudna relationer. Det är fråga om nyandlighet. Man forcerar de spärren som Gud satt upp som skydd för människan, helt utan att förstå risken.

Nu säger Jesus att den tid då det här ska upprepas är präglad av nyandlighet och ockultism. Jesus säger dessutom att också Lots tid ska gå i repris. Då tänker vi på sodomi och homosexualitet, men det har Jesus inte sagt.

Om vi här använder några enkla begrepp för att skilja dessa tidsepoker åt, kan vi säga att det typiska för Noas tid var spiritismen och ockultismen, men det som var typiskt för Lots samtid var nya samlevnadsformer. Det fanns helt nya samlevnadsformer i en fullständigt materialistisk miljö, och det som var

” Det innebar ju inte att de som slog vakt om familjen räddades. Det var Noa som räddades. ”

alla dess nya och ohyggliga former.

Man kan fråga sig varifrån människan har hämtat inspiration för att gestalta och förkroppsliga detta våld. Det får vi veta i nästa bibelvers. *"Människorna åto och drucko..."* Lägga märke till att i Noas tid kan vi läsa in familjebildningen, den fanns med. Men hur var det i hemmen? I nästa vers säger Jesus så här: *"Ända till den dag då Noa gick in i arken..."*

Sedan säger Jesus: *"Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människor åto och drucko, köpte och sålde, planterade*

gemensamt för dessa epoker var det omfattande våldet. Det är märkligt vad bara några få ord uttalade av Jesus kan säga mycket. Vad är det han beskriver? Det är inte historia utan det är vår tid, där alla dessa element finns representerade; det ockulta, det nyandliga, det spiritistiska, det materialistiska. Upplösningen av gamla samlevnadsformer medan några håller fast vid det gamla och slår vakt om detta. Alltsammans finns med.

Det innebar ju inte att de som slog vakt

forts sid 27

När kristna ledare inte ser

Text: Stig Andreasson

Nutidens andliga ledare, antingen de är pingstvännar eller från andra kristna samfund, tycks inte se det som deras föregångare såg. Orsakerna till detta kan man bara spekulera över.

Men följderna, ja de är tydliga. Utan vision ingen mission! Vi måste verkligen be om att vår tids andliga ledare återfår synförmågan.

För en tid sedan reste sex representanter för den svenska Pingströrelsen till Rom och Vatikanen tillsammans med lika många representanter för den katolska kyrkan i Sverige, däribland den katolske biskopen Arborelius. Resan kan betraktas som en fortsättning på den dialog mellan pingsteologer och katolska teologer som pågått sedan 2003. Både dialogen och resan sågs ha som mål att bättre lära känna varandra samt fortsätta samtalen i teologiska frågor. På sätt och vis var då denna resa till Rom en slags studieresa. Strax efter hemkomsten från Vatikanbesöket och audiensen hos påven sade en av pingstledarna: *"Jag kan inte se annat än att katolikerna tror på samma Jesus som vi i Pingströrelsen."*

Då jag läste detta i tidningen Dagen dök ett varningsord från Bibeln upp i mitt sinne. Det var Paulus ord i 2 Kor.11:4, där det står:

-Ty om någon kommer till er och predikar en annan Jesus än den vi har predikat, eller om ni tar emot en främmande ande eller ett främmande evangelium, som ni tidigare inte tagit emot, då fördrar ni det bara alltför väl.

Det fanns alltså två problem redan i apostlatiden. Dels var det förekomsten av en falsk Kristusförkunnelse. Och dels var det den tanklösa likgiltighet inför detta som besjälade en del kristna. Oavsett

vad vi nu menar om pingstledarnas Romresa, så bör vi inte hoppa över Bibelns varningsord. Innan vi går vidare i saken skall vi därför understryka och precisera den bibliska varningen.

Se Upp! Några förkunnar en annan Jesus!

En lång rad sekter och religiösa riktningar har Jesus med i sina lärosystem. Men antingen vi lyssnar till mormonerna eller Jehovas vittnen eller läser liberala protestantiska teologers böcker gör vi samma smärtsamma upplevelse. De förkunnar alla en annan Je-

**Ibland sätts oblaten in i en förgylld utsmyckad ring, en så kallad "monstrans".
Brödet anses rätt att tillbe.**

sus än den som Bibeln framställer för oss. De gör det på olika sätt, men resultatet är detsamma. För att kunna skilja alla dessa falska Jesusgestalter från den sanna Kristus måste vi pröva dem i Skriftens ljus. Och då räcker det inte med att se

efter vilka ord och uttryck som används. Bakom dessa döljer sig nämligen ofta helt olika begrepp.

Vi kan säga, att vi här står inför samma problem som då vi skall svara på det numera vanliga påståendet att Islams Allah och Bibelns Gud är samme Gud. Även om arabiska bibelöversättningar använder *"Allah"* som beteckning för Gud, precis som Koranen gör, så bevisar inte detta att Islams Gud är identisk med Bibelns Gud. Det som speciellt kännetecknar Bibelns Gud är att han har sänt sin enfödde Son i världen till vår frälsning. Koranens Allah har sänt profeten Muhammed till världen med sitt budskap. Vi måste därför ta reda på vilken gudsbild som förmedlas genom de benämningar som används. Vi måste göra detsamma med Jesusnamnet. Vilken bild av honom förmedlas genom den aktuella förkunnelsen? Idag går det inte an att vara så naiv som den något godtroga damen, om vilken det blev sagt: "Bara hon hör att de nämner Jesus-namnet, så tror hon att allting är bra." Nej, vi måste nog se närmare efter om det är Bibelns Jesus eller en annan Jesus som förkunnas. Och nu kommer vi till den brännande frågan.

Hurudan är då den Jesus som den katolska kyrkan förkunnar?

Påståendet att Påvekyrkan inte skulle förkunna samme Jesus som alla evangeliska kristna, inklusive pingstvännarna, verkar säkert för många helt oerhört, för att inte säga blasfemiskt. Alla vet ju att den katolska kyrkan tror på den bibliske, historiske Jesus, född av en Jungfru, död för våra synder och uppstånden på tredje dagen. Därom vittnar den nuvarande påvens "Jesusbok" mycket klart. Men frågan är vilken bild av Jesus och hans försoningsverk som den katolska kyrkan

egentligen förmedlar till oss. Detta är en viktig fråga och den måste få ett sakligt svar.

Centrum i den katolska gudstjänsten är mässan. Om den säger den katolska katekesen:

-Kristus förnyar i den heliga mässan sitt korsoffer. Korsoffret och det heliga mässoffret är samma offer. Det heliga mässoffret är det nya förbundets beständiga, oblodiga offer i vilket Kristus genom prästens händer frambär sig under brödets och vinets gestalter åt sin himmelske far.

Den norske katoliken pater **Müller** förklarar detta närmare:

-I Hebreerbrevet läser vi att Jesus är präst till evig tid. Vi läser vidare: En översteprästs uppgift är att frambära gåvor och offer, och i fortsättningen läser vi: Men då måste också denne (Jesus) ha något att frambära. Vi frågar: Vilket offer bär han så fram inför sin fader i himmelens allraheligaste? Det kan inte vara något annat än hans livs självutgivande offer, som nådde sin förtätade höjdpunkt då han hängde på korset. När vi så tror att det är densamme uppståndne och himlafarne överstepräst som är närvarande under mässan, då har vi också lov till att tro att han också här lägger ned sitt livs offer för Fadern – till hans ära och mänsklighetens frälsning.

Den katolske Jesus är alltså en Frälsare som dagligen i himmelen frambär sig själv till Fadern som ett soningsoffer för världens synd. Men inte bara däruppe i himmelens allraheligaste. På altaret i alla katolska kyrkor gör han detsamma – genom prästens händer. Det katolska prästerskapet sägs nämligen ha fått gudomlig makt till att bokstavligen förvandla bröd och vin till Jesu lekamen och blod. Den katolska teorin om detta förvandlingsunder kallas *"transsubstantiationsläran."* Man menar nämligen att själva substansen av brödet och vinet förändras. Det är bara den yttre skepnaden som förblir densamma. Denna förvandlingsteori leder helt naturligt fram till den egendomliga uppfattningen att nattvardsbrödet är identiskt med Jesus själv. Nattvardsbrödet kallas *"oblat"* eller *"hostia"* och efter varje mässa är det några av dem som blir över. Dessa låses in i ett altarskåp, som kallas *"tabernaklet"*. Där är Jesus närvarande! Det förvandlade brödet är nämligen bokstavligen identiskt med Jesu lekamen. Därför är det också rätt att tillbe Altarets allra heligaste sakrament som nattvardsbrödet också kallas. Ibland sätts oblaten in i en förgylld utsmyckad ring, en så kallad *"monstrans"*, som sedan visas fram för folket. Då ett litet bröd, som bakats i en ugn, blir betraktat som en inkarnation av Kristus själv, kan detta knappast betraktas som något annat än en form av avgudadyrkan.

Stämmer den katolska kyrkans lära med Bibelns beskrivning av Jesus och hans försoningsverk?

I Hebreerbrevet läser vi:

-Inte heller gick han (Jesus) in (i himlens allraheligaste) för att offra sig många gånger. Men Jesus har framburit ett enda syndoffer för alla tider, och han har satt sig på Guds högra sida.

Gud vare tack! Jesus behöver inte offra

jämfört med sina föregångare. Tyvärr verkar detta vara fallet också med ledarna inom andra kristna kretsar.

Den svenska pingströrelsen har framfött många hängivna missionärer, varav en del har verkat i katolska länder. Många av dem som arbetat i Frankrike, Belgien

Frågan är vilken bild av Jesus och hans försoningsverk som den katolska kyrkan egentligen förmedlar till oss.

sig många gånger! Hans försoningsverk är fullbordat. Utför han då ingen översteprästerlig tjänst i himlen? Jo visst, men den består inte i att han offerar sig själv igen och igen utan att han manar gott för oss. Han går i förbön för oss.

I Bibelns ljus blir den katolske Jesus en karikatyr av den sanne Kristus. Av allt att döma har inte pingstbröderna, som nyss varit i Rom, tillfullo upptäckt detta. Eller också menar de att den markanta skillnad på den katolske Jesus och Bibelns Jesus, som jag här har påtalat, inte är särskilt betydelsefull. Detta är i så fall djupt beklagansvärt. Tänk, att inte se denna markanta skillnad, inte ens efter åtta års teologiska samtal med katolska teologer! Vi får bara hoppas att dessa bröder inte hör hemma i den av Paulus omtalade kategori av människor,

-som alltjämt håller på med att lära, men aldrig kunna komma till kunskap om sanningen. (2 Tim.3:7)

Någon kanske tror att jag har ett horn i sidan till pingstvännerna eftersom jag skriver om detta. Men det stämmer inte. Några av de bästa grannarna i min hembygd var pingstvännar. Jag har predikat i pingstförsamlingar både i Sverige och Norge, Frankrike och Belgien och även samarbetat med pingstmissionärer. Men vad som bedrövar mig idag är att vår tids pingstledare verkar vara så annorlunda

eller Portugal hade jag glädjen att bli bekant med. Missionärerna i Belgien skrev tillsammans en bok, som fick titeln *"Belgien kallar"* och den visar vilken nöd de hade för de katolska folkskara. Pingstvännen och författaren **Arthur Sundstedt** skrev både böcker och artiklar av stort värde. Efter ett besök i ett katolskt land skrev han en gripande artikel om den andliga nöden han mötte där. Av allt att döma var det inte hans uppfattning att katolikerna i allmänhet hade den rätta kunskapen varken om Försonaren eller försoningsverket. Han avslutade nämligen artikeln med följande ord:

-Kom ihåg missionen bland de katolska folken i dina böner och med dina offer, och kallar Herren dig att dra åstad med evangelium till dessa som sitta i mörker och dödsskugga, så låt intet hindra dig att gå lydnadens välsignade väg. Låt inte detta makedoniska rop gå dig förbi! Gör vad Gud bjuder dig och vad dig tillkommer, så att de katolska folken må undfå den sanna kunskapen om korset, försoningen och Försonaren!

Nutidens andliga ledare, antingen de är pingstvännar eller från andra kristna samfund, tycks inte se det som deras föregångare såg. Orsakerna till detta kan man bara spekulera över. Men följderna, ja de är tydliga. Utan vision ingen mission! Vi måste verkligen be om att vår tids andliga ledare återfår synförmågan. ■

Historiska resor till Rom

Text: Berno Vidén

Aposteln Paulus ca år 65: Avrättas med svärd på befallning av kejsar Nero efter att ha förts som fånge till Rom. Från fängelsehålan i Rom skriver han: *I evangeliets tjänst är det jag lider och till och med bär bojor som en förbrytare. Men Guds ord bär inte bojor.* (2 Tim 2:9)

Ignatius av Antiochia dömdes år 108 att dö i Roms Kolosseum, till att ätas upp av lejon.

Kejsar Konstantin proklamerade år 313 rätt för kristna att fritt utöva sin religion. Kristendomen upphöjs till statsreligion och går från att vara en förföljd minoritet till att få politisk makt. Förföljelsen riktades nu istället mot dem som inte böjde sig under den snabbt framväxande påvestolen i Rom.

Inkvisionen har från 1200-talet sitt huvudkvarter i Rom, dit många så kallade

kättare fördes för att under svår tortyr förhöras. Många kristna led martyrdöden under den påvligt tillsatta domstolen, vilken fortfarande existerar.

Ignatius av Antiokia

Martin Luther sändes till Rom år 1510 där han chockades av prästernas världslighet, avlatshandel och förtryck av folket. På illustrationen nedan syns Martin Luther bränna påvens bannlysning av honom utanför Wittenburgs stadspört.

Pastor Lewi Pethrus besök-

te Rom 1925:

Nästa dag gick jag genom Vatikanen. Det var tillfälle för mig att få se och hälsa på påven, ty han hade mottagning, då jag besökte hans makalösa palats, men på förfrågan meddelades det mig, att man då var skyldig att kyssa hans hand, vilket ju innebär ett erkännande och en viss dyrkan av honom, varför jag utan tvekan avstod från att möta denna antikrists förebild. (Ur boken I bibliska farvatten)

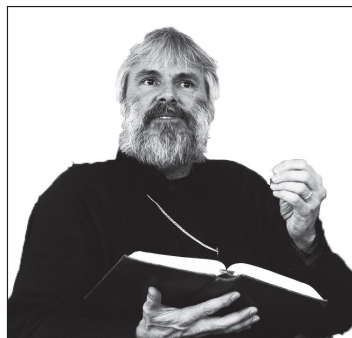
Pastor C G Hjelm reste till Rom 1953: Prästen som jag klockan sex på morgonen mötte med den stora kollekt-

Martin Luther bränner påvens bannlysning av honom utanför Wittenburgs stadspört.

säcken, går fortfarande omkring och tar upp kollekt. Äntligen har han fått säcken full. Jag har aldrig sett kollekt upptagas säckvis förrän i denna kyrka. (Ur boken Mot märkliga mål)

Peter Halldorf på 90-talet:

Mötet med påven på Petersplatsen klyver känslorna. På den plats där blodet från de första kristna skvätte när kejsaren bjöd på folknöje, står de mäktiga kolonnaderna i givakt och välkomnar pilgrimer från hela världen. Skrattar bäst som skrattar sist, skulle man kunna säga. Över Petrus påvegrav reser sig ett av världens arkitektoniska underverk; Peterskyrkan. Så var det alltså kyrkan, den kristna tron, som tog hem spelet. (MR 5/97)

Peter Halldorf, Pingströrelsens egen riktiga katolik. Numera erfaren Romresenär.

MR kommenterar: Det finns väl ingen kejsare i his-

torien som har utrotat, likviderat, plågat så många människor på grund av deras tro, på grund av deras liv, på grund av deras protester mot förtryck och förnedring, som påven. Det finns ingen kejsare i världen som har utplånat så många oskyldiga människor som påvestolens innehavare i Rom. (Arne Imsen i MR 5/97)

Pingströrelsens ledare Sten-Gunnar Hedin om förestående resa till Rom 2011:

Sedan januari 2003 har en officiell dialog pågått mellan Pingst och Romersk-katolska kyrkans stift i Sverige. Sedan starten är jag en av flera pingstvännar som av Pingsts styrelse valts att finnas med i dialogen. Som ett led i denna dialog planeras en gemensam resa till Rom - - - I dialogen mellan Pingst och Katolska kyrkan i Sverige har vi kunnat

glädjas åt den vilja att förstå varandra som bägge parter uppvisat. Samtalet har omgetts av bön och omfattats av besök i varandras miljöer. Det har lett till en större förståelse för våra respektive traditioner. - - - Påven Benedikts böcker om Jesus har tagits emot med glädje av kristna i alla kyrkor. Alla som läser dem möter här en enkel, självklar och varm tro på evangeliets kraft. (Dagen)

Olof Djurfeldt var också med på resan till Rom:

-Målet med dialogen har hela tiden varit att samtala i teologiska frågor och lära känna varandra – inte att bilda union eller gå samman. (Dagen)

MR kommenterar: Den romerska katolska skökan nöjer sig dock inte med dialog, vilket är väl känt. Hon lockar,

förblindar och förslavar. Steget till att fullt ut erkänna påvetolens höghet framför andra är inte långt.

Pingströrelsens nuvarande ledare **Pelle Hörnmark** om resan till Rom 2011:

-Jag har fått en hel del mejl från personer som är kritiska. Jag kan förstå att de undrar vad som händer. En del säger: "Är det inte en annan Ande?" Men när jag är tillsammans med Fredrik, biskop Anders och andra från Katolska kyrkan ser jag inte något annat än att de tror på samma Jesus som vi i pingströrelsen. - - - Vi är väldigt präglade av Lewi Pethrus ord. Han sa för länge sedan att pingströrelsen aldrig fick bli ett nytt kyrkosamfund utan en levande väckelserörelse. Det synsättet präglar oss fortfarande. Det är nog bäst om vi blir vid

vår läst... (Dagen)

Vad sa då Lewi Pethrus om närmandet till katolicismen:

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig inriktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdiga alliansväsen. - - - Den dag vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. - - - Vi veta av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken! (Evangelii Hårold Nr 50 1927) ■

analys

Pingströrelsens väg till Rom

Text: Berno Vidén

Ar 1913 uteslöts Stockholms sjunde baptistförsamling, Filadelfia, ur baptistsamfundet. Officiellt handlade striden om vem som skulle ha rätt att delta i brödsbrytelsen. Andra mer djupa orsaker fanns, något som ganska snart skulle komma att visa sig. Pingstväckelsen växte fram som en bibelförankrad, karismatisk rörelse med Jesu snara tillkommelse som signum och som en motpol till andligt avfall.

Frågor som väckelsen tidigt konfronterades med var hur frikyrkorörelsen i Sverige med sådan hastighet kunnat närma sig den ekumeniska rörelsen, något Lewi Pethrus kallade en tragisk nedgångsrörelse. Han värnade om den lokala församlingens suveränitet. I väckelsens organ Evangelii Hårold varnades allvarligt för samfundstanken, bildandet av predikantförbund och inte minst för att gå i allians med världskyrkorna, något som låg i tiden.

Parallellt med pingstväckelsens fram-

brytande i Sverige pågick ett avancerat kyrkoekumeniskt arbete vars främste pådrivare var dåvarande ärkebiskop **Nathan Söderblom**. Under det historiska ekumeniska mötet 1925 bildades *Life and Work* och *Faith and order*, organisationer som låg till grund för bildandet av *Kyrkornas Världsråd* 1948. Pingstväckelsen varnade med skarpa ordalag om vad en dylik allians skulle ha för destruktiv inverkan på landets fria församlingar.

Lewi Pethrus skrev då om frikyrkans allianssträvanden: *Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstade förfarings-sätt och ingå allians med den världskyrka som de gamle gingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken härpå väcka de frikyrkliga till en allvarlig självvrannsakan?*

Därefter fortsätter Pethrus med att uttrycka tacksamhet till Gud över att tillhöra en andlig riktning som håller sig utanför detta ödesdiga alliansväsende. Men vad händer inom samma rörelse bara

några decennier längre fram?

Många avgörande faktorer inträffade inom pingströrelsen under 40- och 50-talen. År 1935 uteslöts medlemmar ur pingstförsamlingen då de tänkte låta sig inväljas i kommunalfullmäktige. Bara tio år senare markerades en omsvängning, exempelvis genom tillkomsten av tidningen Dagen. Kort tid senare bildades Kristet Samhällsansvar (KSA), vilket så småningom ledde fram till det kristna politiska partiet Kristen Demokratisk Samling (KDS). Idag kallas paritetet Kristdemokraterna (KD) för att helt tvätta bort partiets kristna stämpel.

Under sextioalet anpassades mycket av frikyrkornas verksamhet utifrån möjligheten att erhålla statsbidrag. Olika övergripande förbund med ekumenisk bas bildades.

Sedan har avfallet från det som var väckelsens rötter gått i en rasande fart. År 1972 medverkar pingströrelsen för första

gången med Lewi Pethrus i spetsen i ett allkristet kyrkomöte, då han intagen av denna karismatiska samling säger: *Hade jag varit född katolik, är det troligt jag varit katolik idag.*

Kyrkomötena har sedan dess avlöst varandra, Fria Kristna Riksmötet i Jönköping 1976, Allkristna Riksmöten i Västerås 1977, Örebro 1989, Linköping 1999, för att ta några exempel. Vid varje möte har markanta förändringar märkts på hur pingströrelsen avancerar från att ha varit ett fritt Guds folk till att bli en erkänd del av den stora världskyrkan. Först lite blygsamt som observatörer, sedan mer avancerat som arrangörer och pådrivande i kyrkoekumeniska frågor.

Flera av pingströrelsens ledare har å pingstsamfundets vägnar dragit upp nya riktlinjer, vilka går stick i stäv med dess egna rötter. Det fäderna varnade för anses

numera vara framgång för Guds rike.

En av rörelsens sentida ledare, **Sten-Gunnar Hedin**, har tillsammans med **Peter Halldorf**, inte bara varit med och breddat vägen som leder tillbaka till det mörka katolska oket, utan helt rivit ut dörrposterna till det avskilda område som en gång kännetecknades som pingstväckelsen. För bara några år sedan kunde vi se Sten-Gunnar Hedin tillsammans med högkyrkligheten och kungligheter i Vadstena, posera i bön framför den heliga Birgittas relikier. Han skriver debattartiklar och Jesusmanifestationer tillsammans med katolske biskopen **Arborelius** och förleder därigenom väckelsens fria folk till andligt avfall. Idag förtrampar rörelsens egna företrädare sin egen väckelsens historia, men det är något man helst inte vill bli påmind om.

Andaktsrum med ikoner i Linköpings pingstförsamlings kursgård Bjärka-Säby.

Bön och meditation med hjälp av radband har framgångsrikt introducerats i pingströrelsen med god draghjälp av Linköpings pingstförsamling och finns idag att tillgå i flera pingstförsamlingar. På deras kursgård i Bjärka-Säby huserar pastorssonen Peter Halldorf fritt. Där hör det till vanligheten att hålla retreatar med ikoner, tända ljus, radband och tidegärd i en atmosfär av katolsk mystik. Frälsarkransen, ett mer karismatiskt anpassat radband, har efter att den introducerats i frikyrkligheten blivit en bästsäljare. Verbum Förlag har insett vilken kassako radbandet är varför de varumärkesskyddat uttrycken *Frälsarkransen* och *Livets pärlor*. Man marknadsför till och med en *Lilla Frälsarkransen*, avsedd för barn från 5 års ålder. ■

Sten Gunnar Hedin med präster och prelater framför några benrester som sades tillhöra den heliga Birgitta.

Kort-nytt • Kort-nytt • Kort-nytt • Kort-nytt • Kort-nytt • Kort-nytt •

Filadelfia Stockholm blir teatersalong

Filadelfiakyrkan i Stockholm blir center för teaterföreställningar och konserter. Församlingen har skrivit kontrakt med ett kulturbolag som planerar att ha flera evenemang i kyrkan.

- Vi kommer att ha alltifrån klassiskt till rockkonserter och familjeunderhållning, säger Harry Byrne, grundare av klubbarna Melody och Gino, och har bland annat jobbat med Berns salonger.

- I det långa loppet kan vi konkurrera med den statligt sponsrade kulturen. Vi kommer bland annat att ta hit internationella teaterföreställningar för gästspel, fortsätter Byrne berätta för Dagens

Nyheter.

Filadelfias föreståndare Niklas Piensoho ser inga som helst problem med att upplåta kyrkan till profana konserter och teaterföreställningar:

- Det mesta är nog relativt okontroversiellt, musik och kultur är i en mening andliga värden.

Vilka andliga värden menar Piensoho ska berika församlingen genom att vid ett femtiotal tillfällen varje år - varje vecka - erbjuda teater i kyrkan?

Hans företrädare inom pingströrelsen hade mer tydliga och radikala svar att ge på den frågan. Exempelvis skriver

pingstpionjären Harald Gustafsson så här i boken *Kristi Fattigdom - vår rikedom*:

- Teater och skådespel har ingenting att ge en levande kristen. Det borde vara klart för alla. Sen får vi ta risken att bli beskyllda för att vara kulturfientliga. Vi tar den beskyllningen med ro. På den punkten har väckelsernas folk varit eniga i alla tider.

Gustafsson skriver vidare med sorg om utvecklingen inom sin egen rörelse:

- I våra dagar upplever vi med sorg att frikyrkoförsamlingar med sina pastorer i spetsen överger föregångarnas radikala linje, då det gäller teater och skådespel. Numera anser man i vissa kretsar att det inte alls behöver vara opassande för kristna att både bevista vanliga teaterföreställningar och att använda skådespel i den egna verksamheten. Detta är ett skrämmande tecken på andligt avfall. ■

Kärlek som Jesus lärde

Simon Beecham deltar i sommar i missionsarbetet i Santo Domingo. Han blev inspirerad till följande appell när han kom i kontakt med församlingens syskon i Palavé:

Text: Simon Beecham

Ju mer vi önskar uppleva nåd, dess mer bör vi söka glädjen i att tjäna andra. "...och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng". (Matt 20:27) Ju mer vi söker Kristi sinnelag, den gudomliga karaktären från en älskande Frälsare, dess mer kommer vi på att vi själva vill göra för andra vad vi vill att de ska göra för oss: vi ser människor som Jesus skulle se dem.

Inga materiella ting kan ge en sådan inre frid och frihet som att få veta att Jesus älskade oss så mycket att han ville ge sitt liv för att vi skulle få tillbringa evigheten med vår Skapare och vår älskande Far. Ingenting kan förverkliga detta mera riktigt, än att man tillbringar tid med människor, som i världens ögon är fattiga, men har mött Jesus personligen och utstrålar hans härlighet.

Det faktum att människor på den här jorden tror att en ny bil, dator eller telefon är saker värda att arbeta för, att saker som ger status bland vänner och grannar någonsin kan ersätta den andliga gläd-

jen och friden man får genom att tillbringa tid tillsammans med en älskande Gud, visar hur långt vi som människor har fallit från nåden.

Jesus gav oss så många exempel på hur man på rätt sätt bör söka Guds rike. Vi borde aldrig skämmas över att bli betraktade som ödmjuka tjänare, för det är så vi blir till välsignelse för världen. Om Jesus, som kunde kommendera legioner av änglar, kunde ta av sina kläder och knyta på sig en simpel handduk för att sedan tvätta sina lärjungars fötter, hur långt borde då inte vi gå för att tjäna varandra. "*Också Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna*". (Mark 10:45)

Varje dag ger nya möjligheter till att vinna skatter i himlen. Ibland är bara ett vänligt ord tillräckligt. Bara Gud ser resultatet av kärlek och förändringen som kommer från en kärleksfull handling eller gest. Denna

Den viktigaste gåvan

Petrus sade: "Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig: I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stig upp och gå!" (Apg 3:6)

När jag kom till Santo Domingo, hälsade vi på hemma hos några av syskonen i församlingen. Fastän dessa människor är enormt fattiga, välkomnade de oss in i sina hem och delade vad de hade med oss. De gjorde det med glädje och erfor stor tillfredsställelse och välsignelse av att göra detta. Den viktigaste gåvan vi kan ge varandra är att praktisera vår Herres och Frälsares Jesu Ord, pris ske Gud!

kärleksgärning blir så mycket lättare med våra ögon stadigt fästa på Jesus, genom att vi påtagligt känner smärtan, förödmjukelsen och lidandet som vår Herre var villig att utstå för oss. Då vi känner detta i våra hjärtan blir det lätt att säga: - Herre, som du har gjort för mig, vill jag göra för andra.

Jag kommer ihåg hur mitt liv var innan jag mötte Jesus. Jag minns det själviska sätt jag levde på, då jag tänkte bara på mig själv och skammen för detta är nästan för svår att bära. Jag tackar Herren att han ger visdom att se mera klart, att hans passion var att befria oss från våra synder, att vägen är öppen till

vår älskande Fader. På grund av vad Jesus gjorde för mig, väljer jag andlig tillväxt framför teknologiska strävanden; att tjäna andra hellre än att göra personlig vinning.

Tack Jesus för att du har öppnat mina ögon för fullheten av denna värld, tack för dina ord och gärningar; de är ljus som leder mot en himmelsk evighet i din närhet. Jag ber dig om kraft och visdom; kraft att behålla mina fötter fast på den smala stigen som leder till evigt liv, och visdom att se den kamp andra går igenom så att jag kan tjäna dem som du vill. Amen. ■

Glimtar från missionsarbetet i Dominikanska republiken

Rapport av Stina Fridolfsson

Missionsarbetet i Dominikanska republiken fortsätter. Eftersom Maranataförsamlingen funnit sitt verksamhetsfält i ett fattigt område utanför huvudstaden Santo Domingo, i Palavé där en stor del av befolkningen är haitier, så upplever vi även Haiti som vårt missionsområde. Vi nås av rapporter om hur deras anhöriga i Haiti drabbats av det svåra regnet för ett par veckor sedan. I haitiska byn Baptiste, där flera av syskonen har anhöriga, regnade en stor del av skörden bort för de fattiga byborna.

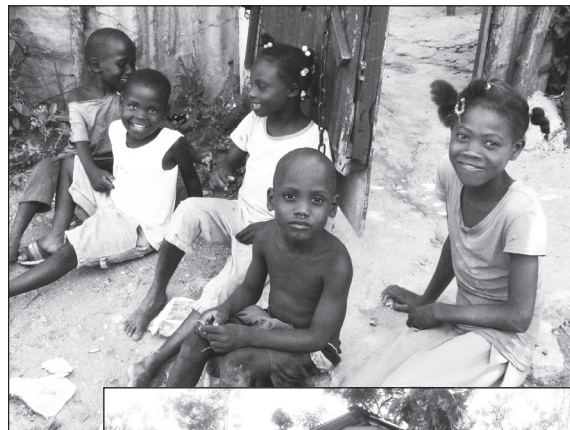
Under sommarperioden är vi en grupp utsända från Maranataförsamlingen i Stockholm. Vi beslöt att satsa ett par lördagar på att besöka de syskon i församlingen som vi ännu inte hunnit lära känna så väl. De flesta är haitier, talar inte så bra spanska, även om de förstår. De är papperslösa, kan inte söka arbete och vågar inte röra sig ute i samhället. Då kan de bli tagna av polisen, och skickade till Haiti, fastän en del av dem har bott hela sitt liv i Dominikanska republiken. I Palavé är större delen av befolkningen haitier, och där känner de sig ganska trygga.

Syskonen blev så glada att få besök. En del fick springa till grannarna för att låna stolar så att de kunde bjuda oss sitta ner. Hos **Fifa**, som är gravid, fanns en hel skara barn. Förutom hennes egna fyra, så var grannarnas barn där och lekte. -Du kan ju ha barnmöte här med alla dessa barn, sa jag. Hon tittade förundrad på mig. -Du kan ju lära dem bedja till Jesus, förklarade jag. Hon lyste upp. Vilken

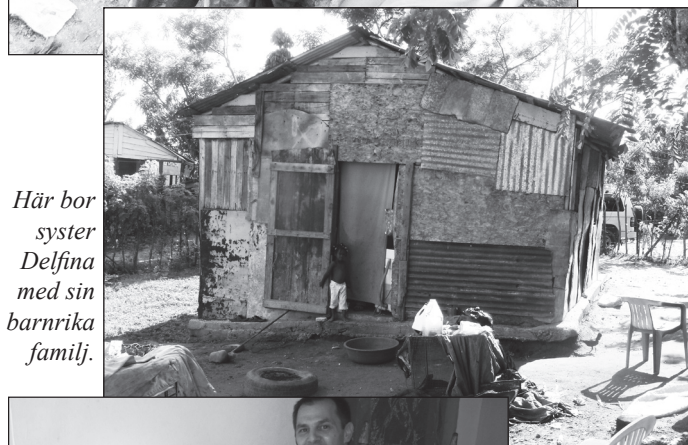
uppgift! En annan syster satt i sitt hem med sin lilla flicka, modfärdig och uppgiven. Hennes man var ute hela dagarna och försökte hitta något arbete där han vågade göra förfrågningar. Hon blev så glad att vi kom, och sedan kom hon till kvällsmötet och förklarade att hon fått nytt mod när vi kom hem till henne.

Doktor **Doris** kom också under eftermiddagen. Hon följde med hem till **Daniela**, som har problem med synen och blir yr när hon reser sig. Doris gav henne adressen till sjukhuset där hon arbetar, och manade henne att komma dit då Doris är där på eftermiddagen, för att få en ordentlig undersökning. Daniela kom till mötet och sjöng på kreol den underbara sången "Vilken dag det skall bli när min Jesus jag får se..." Hon som fått sitta och sjunga, för att hon inte orkat stå, stod nu med sin lille pojke på armen och sjöng om och om igen om vårt saliga, himmelska hopp, och hela församlingen drogs med i lovsång.

Vi var också hemma hos **madam Loui**, som fått för-

Barnen utanför Marcelos och Fifas hus. Längst till höger sitter Jessica.

Här bor syster Delfina med sin barnrika familj.

Stina och Simon hos madam Loui. Hon gläds över att få bjuda in i huset församlingen byggt.

samlingens hjälp med ett fint litet hus. Hon låg i influensa, och såg ganska bedrövlig ut när hon öppnade. Men hon lyste upp och bjöd in oss att sitta ner en stund i det enkla, trivsamma hemmet. Hon delgav sina problem. Förutom att hon var krasslig, så hade regnet förstört deras skörd av tayota, en grönsak som de annars skulle ha sålt för sin

försörjning. Vi bad tillsammans för hela situationen. Så lämnade vi en rispåse och gick vidare till nästa hem. Men sedan på kvällen, kom i alla fall lilla madam Loui springande till mötet, var med och sjöng och prisade Gud!

Vi var hemma hos **Olga** och **Paul** med några takplåtar, som de fått från församlingen för att reparera sitt hus så att inte

Olga utanför skjulet där hon bor med sin familj.

Kärt återseende!

I början av 80-talet när Maranataförsamlingen med Stina i spetsen började arbeta i Dominikanska republiken var en av de första som vanns för Kristus och lät döpa sig syster **Olympia**. Hon betydde mycket de första åren när hon lärde vännerna från Sverige att leva i landet under mycket enkla förhål-

Olympia med ett av barnbarnen vid sidan av Stina Fridolfsson.

landen. Kommen till åren men vid god andlig vigör fann vi henne där hon bor i sin lilla stuga. Det var en upplevelse att få prisa Gud och bli påmind om Guds trofasthet.

/Emanuel

regnet strilar in för mycket. Varje natt det regnar, måste de stiga upp med sina barn och försöka undvika att bli alltför genomblöta. Det har nu regnat ganska mycket i tre veckor. **Emanuel** och **Simon** lastade av takplåtarna som ställdes in längs väggen inne i huset. Men våra bröder tittade bekymrat på husrucklet. Var ska man spika för att det ska kunna bli något meningsfullt resultat? Huset har bara jordgolv, det ligger bara en masonitskiva vid dörren. Åh, om man kunde hjälpa alla mycket mer!

Broder **Michelot**, som varit i Haiti en period, kom med oss i lördags till Palavé. **Gabriella** hade gjort en god kaka och vi hade med muggar och saftpulver. **Soila**, vår syster som under skollåret fixar mellanmål till eleverna och städar skolan, hjälpte till att blanda saft och bjuda. Fastän vädret inte var så lysande, kunde vi samlas några och mumsa på den goda kakan och dricka saft.

Emanuel beslöt sig för att

få bort ett par getingbon som framfusiga getingar byggt under taket i församlingslokalen. Han tog en mopp och krossade ett, men fick ett stick i pannan. Då rådde broder Michelot honom att koka vatten och kasta på andra boet. Sagt och gjort. Broder **Elia**, som har i uppgift att vaka över församlingsfastigheten under sommaren, tog resolut en plasttillbringare med kokande vatten och kastade över boet, som rasade ned med skällade getingar.

De syskon som kom skyndande i god tid till mötet mellan regnskurarna, blev också bjudna på kakor och saft av Soila. Fastän regnet strilade ute, var vi en god samling syskon som sjöng och prisade Gud. Broder Michelot talade om den spetälske mannen som väjdade till Jesus: -Vill du, så kan du göra mig ren! Han talade om hur Jesus är så barmhärtig, att han ständigt vill rena, förlåta och hela. Han predikade på både spanska och kreol, så alla kunde följa

med. Och han målade Jesus så vi riktigt kände hur Jesus sade till oss var och en: Jag vill hela, jag vill hjälpa, jag vill göra allting nytt!

Broder **Lucson** som ledde mötet, avslutade med att säga att nu hade vi alla fått något mer av Jesus, och vi skildes

åt i glädje och förtröstan. Tänk att mitt i fattigdom och mänskligt sett olösliga problem, så får man uppleva att Jesus Kristus kommer nära och utrustar oss att vara hans ambassadörer på jorden! ■

Övervinna klyftorna

Den ena är genom sin härkomst helförsäkrad och har en av svensk stat utstakad och kontrollerad utbildning framför sig. Den andra har genom sin härkomst varken rätt till sjukvård eller utbildning. Klyftorna skapade av människor är tydliga, orättfärdiga och svåra att över-

brygga. **Saga** och **Caroline** har funnit varandra här ute på missionsfältet. För deras framtid ber och hoppas vi att församlingen ska vara den plats där de slipper hamna i de fack en orättfärdig värld vill placera dem.

/Emanuel

Vill du vara med?
Sänd din gåva till:

PG 44 10 05 - 6

Makt a

Bibelstudium från Filippobrevet av

Den förste Adam fick makt och myndighet att råda. Den siste Adam fick makt att tjäna. Han skaffade sina efterföljare ett andligt övertag i ett socialt underläge, och beredde möjligheter för att budskapet, evangeliet, kunde ha framgång under skiftande omständigheter. Så har det också nått oss. Vad har det fått för plats i vårt liv, vårt medvetande? Är det detta vi arbetar och strider för? Kämpar vi tillsammans, endrättigt? Försvarar vi och befäster evangelium?

Vad har aposteln Paulus att säga oss om evangelium, om vad evangelium är för något? Vi går till Filippobrevet där det framkommer att, när evangelium har blivit predikat, så är det inte utan kamp och strid som det bevaras. Något av de första uttrycken han använder i det här sammanhanget är arbetet för evangelium. Det står i Filippobrevets första kapitel i vers 5:

-Jag tackar honom för att I, allt ifrån första dagen intill nu, haven deltagit i arbetet för evangelium.

Det är arbetet för evangelium som upptar hans tankar här. Och från första dagen! När jag möter det här uttrycket, får jag anledning att fundera. När jag fick höra det här budskapet – hur mycket har jag egentligen arbetat för evangelium? Vi människor är arbetare. Skriften talar om att det finns olika arbetare. Det handlar om olika slags uppdrag som Gud givit åt människorna. Olika slags myndighet. Människorna har fått makt

och myndighet. När Gud skapade människan, gav han henne en viss utrustning. Detta berättas om i skapelseberättelsen. Vad gjorde Gud? Hur skapade han? Om vi går till första Moseboks första kapitel, så kan vi läsa hur skapelseverket på ett underbart sätt träder fram och för varje enskilt moment i skapelseverket ser vi att Gud är bakom. Gud är bakom att det har blivit ett universum. Gud är bakom ljus och mörker. Gud är bakom att det finns något som heter himmel, jord, hav och det torra. Gud är bakom att det finns sol och måne och stjärnor. Gud är bakom att det finns något som växer på jorden.

Vi vet att det finns människor som driver en väldig förnekelse emot att det finns en skapare. Men just därför är skapelseberättelsen så intressant, därför att den så ivrigt gång på gång hävdar att bakom hela skapelseverket finns en Skapare. Och denne Skapare skapade människan. Vi läser:

-Och Gud sade: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som röra sig på jorden." Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: "Varen fruktsamma och förökens eder, och uppfyllen jorden och lägg den under eder; och råden över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över alla djur som röra sig på jorden." Och Gud sade: "Se, jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfukt; detta skolen I hava till föda. Och Gud sade: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över

hela jorden och över alla kräldjur som röra sig på jorden." (v 26-29)

Det var vad Gud gjorde när han skapade människan. Man kan säga att människan verkligen fick makt och myndighet. En väldig utrustning. Man kan kort och gott säga att människan skulle råda över skapelsen. Hon skulle fortplanta sig. Hon skulle äta och dricka. Här blev människan givet en makt att råda och härska. Till Adam och Eva gavs denna makt. Det här var något som förändrades och förvandlades på ett påtagligt sätt genom synden.

Man kan säga att Gud i det tidiga stadiet aldrig gav människan makt att föra krig. Hon skulle inte döda. Hon skulle inte utöva våld eller utpressning. Ingen-ting sådant fick hon makt att göra. Vi kan gå vidare. Allt som synden kom att införa i mänskligheten, allt det lagen säger människan inte bör göra, fanns inga förutsättningar för. Gud gav människan en väldig makt att råda över hela skapelseverket. När Adam sedan föll i synd, försvann inte all denna makt från människorna. Men det förvändes, och Gud fick gripa in. Innan synden kom, finns en annan väldigt fin tanke om människan som lyfts fram. Det ser vi i andra kapitlet.

Det står att människan fick makt att råda och härska över hela skapelseverket. I första kapitlet talas om ett annat förhållningssätt än i andra kapitlet, där Gud planterade lustgården. Det står att han planterade den i Eden, österut.

-Så tog nu HERREN Gud mannen och satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den. (1 Mos 2:15)

Att bruka och bevara lustgården. Det är på sätt och vis en ny dimension. Tidigare står det inte något om att bruka och bevara, utan råda, härska och styra. Här kommer denna sida in om att bruka och bevara. Människan var väldigt försiktig, hon var ingen syndare. Hon var försiktig med skapelseverket. Hon var inte våld-

tt tjäna

Hans Lindelöw

Vi anpassar oss till denna tidsålder, som präglas av den fallna människan. Samhället präglas i så hög grad, och vi måste vänja oss av med denna tidsålders väsende.

sam, hon var inte brutal. Allt det människan fick makt att göra, skedde i samklang med Gud, som gett henne makten att råda över hela skapelsen. Men människan förlorade delvis denna makt när hon föll i synd. Istället för vad hon skulle göra, nämligen tjäna Gud, så började hon tjäna sina egna intressen. Hon blev girig, hatisk och mordisk. Vi läser om Kain och Abel. Människan började slakta och äta djur, vilket inte var tal om från början. Men när människan började slakta och äta djur, så flydde de bort från människorna, utom de som blev tama. Makten att råda över skapelseverket finns ju kvar, men har fått en annan betydelse. Den måste på något sätt regleras. Efterhand tillförs ting som egentligen inte var tänkt egentligen från början. Att man över huvud taget skulle döda någon, var inte alls tänkt.

Det finns ett intressant uttryck i 1 Mos 9:2:

-Och må fruktan och förskräckelse för eder komma över alla djur på jorden och alla fåglar under himmelen; jämte allt som krälar på marken och alla fiskar i havet vare de givna i eder hand.

Det var inte så här tidigare. Det fanns ingen fruktan eller förskräckelse. Bilden från paradiset som bibeln ger oss, är att det fanns en total harmoni, också mellan djur och människorna. Människorna var

inte våldsamma, inte rovgiriga – men blev det. Tidigare handlade det om att råda över. Det är en helt annan sak att råda över. Adam kunde säga till fåglarna: -Kom fåglar! Och de kunde komma och landa på hans hand. Ingen rädsla. Och så kunde han säga: -Flyg nu iväg! Och de gjorde det. Vilken harmoni! Så är det ju inte nu. Vi läser vidare:

-Allt som rör sig och har liv skolen I hava till föda; såsom jag har givit eder gröna örter, så giver jag eder allt detta. Kött som har i sig sin själ, det är sitt blod, skolen I dock icke äta. Men edert eget blod, vari eder själ är, skall jag utkräva. Jag skall utkräva det av vilket djur det vara må. Jag skall ock av den ena människan utkräva den andres själ; den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor bliva utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild. (1 Mos 9:3-6)

Han säger skaparen själv ifrån. Han har skapat människan till sin avbild, men på grund av synden var han tvungen att sända floden. Efter floden kom denna fruktan över alla djur som inte tidigare fruktat för människan. Och så säger Gud att eftersom människan bär hans avbild, så nitälskar han för henne.

Han säger: Den som dödar en människa gör åverkan på Guds egen avbild, och Gud ska utkräva detta. Han säger att han av den ena människan ska utkräva den andras blod. Här införs nu en annan makt, som inte tidigare blivit människan given. Makten att utkräva hämnd fanns inte med från början. Man kan säga att det finns en viss rättsskipning, därför att en del utrustar sig med denna makt, och så skapas samhällena. Vi får till stånd någon form av överhet. Det kan vara konungar eller domare. Den ena människan får makt. Förr var inte tal om detta. Det fanns inte med i perspektivet. Gud är inte sådan. Vad var det som ställde till att det över huvud taget skulle bli blod utgjutet? Jo, det var synden. När människan föll i synd blev den makt och myndighet människan utrustats med underminerad.

Nu talar Nya Testamentet mycket allvarligt om detta. Det finns två människor. En som blivit den förste i människosläktet, Adam, som skapat förutsättningar för väldigt mycket gott, men också väldigt mycket ont. Det har kommit över hela mänskligheten, över hela världen. Och så finns det en annan. Den siste Adam, Jesus Kristus, som skapat andra förutsättningar. Han har kommit med en annan makt och en annan myndighet än Adam. Adam fick sin makt att råda och härska över hela skapelseverket. Jesus kom med en annan makt och en annan myndighet. Han understryker kraftigt att han har ett annat ärende. Han är inte som alla andra som varit före, alla andra som skapat eller byggt upp samhällen, eller som står som förgrundsfigurer eller på något vis har tagit initiativ att bygga upp politiska eller religiösa system eller ideologier. Alla som har gjort det före Jesus har haft en väldig strävan att förverkliga den makt Gud gav till Adam. Men den makten är korrumperad. Den är sammanflätad av gott och ont. För att verkligen göra något åt den här saken, måste den enskilda människan friköpas, förlössas, frälsas ur den här väldigt mångsidiga värld vi lever i. Mänskligheten är fallen. Människan har fortfarande makt, men makten att umgås harmoniskt med skapelsen har hon nästan inte alls längre kvar. Det finns tyvärr alldeles för många exempel på att den mänsklighet som nu snart överbefolkar världen efter Adam får allt svårare att umgås harmoniskt både med sig själv, med varandra och det övriga skapelseverket.

Vi förstår att evangelium är något

alldeles speciellt. Vi ska titta vidare i Filipperbrevet. Paulus talar om arbetet för evangeliet som är värt något:

-Och jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag. Och det är ju rätt och tillbörligt att jag tänker så om eder alla, eftersom jag, både när jag ligger i bojour, och när jag försvarar och befäster evangelium, har eder i mitt hjärta såsom alla med mig delaktiga i nåden. (Fil 1:6-7)

Här kommer ett annat uttryck, direkt kopplat till detta. Vi läste om arbetet för evangelium. Det räcker inte med att vi en gång hört detta budskap. Det måste faktiskt försvaras också, därför det hela tiden utmanar oss. Det handlar om att försvara och befästa något. Man måste ta upp en kamp. Har man fått höra budskapet om Guds rike, har man fått höra evangelium om Jesus Kristus – det fastnar inte utan vidare i sinnet. Det är inte utan vidare det får fäste i våra liv. Det är något det gäller att kämpa för. Det gäller att vänja sig av med andra slags tankar och attityder och handlingsmönster. Det gäller att vänja sig till med något nytt. Försvara och befästa evangelium. Något måste till för detta. Det är så lätt att vi, som det heter i Rom 12, anpassar oss till denna tidsålders väsende. Vi anpassar oss med denna tidsålder, som i alldeles för hög grad präglas av en fallen människa. Samhället präglas i så hög grad, och vi måste vänja oss av med denna tidsålders väsende. Inte anpassa oss till den. Försvara och befästa evangelium. Har vi fått tag i det, är det inte garanterat att vi får behålla det. Inte om vi inte kämpar för att få behålla det. Vi måste gå in för att försvara och befästa evangelium i våra liv.

När Paulus skriver Filipperbrevet, så får han fram kanske mer än någon annan vad det innebär att Jesus har kommit. Han vill framför allt gärna betona:

-Jag vill att I, mina bröder, skolen veta att det som har vederfarits mig snarare har länt till evangeliets framgång. (Fil 1:12)

Vad hade vederfarits honom? Det förstär vi när vi läser sammanhanget. Han satt i fängelse. Det här han för fram här, var från ett väldigt socialt underläge. Men i det sociala underläge han lever i och erfar, ser han att evangelium har framgång! Med de begränsade villkor som gäller för honom, går han in för att befästa och försvara det. Vad kan det handla om?

Handlar det inte om en väldig hörsamhet för Jesu bergspredikan. Han tar varje tillfälle i akt att framför allt umgås med Herren själv. Söka honom. Bedja. Försvara, befästa, söka i möjligaste mån kontakt. Här har han inga möjligheter att komma till syskonen, komma till församlingarna.

Men han skrev. I detta sociala underläge kunde han se att evangelium trots allt hade framgång. Evangelium är inte beroende av att den gestalt han fått från Adam har all frihet och åtnjuter allt välstånd. Utan han har fått en annan natur som håller på att ta gestalt i hans Adamitiska gestalt. En ny människa i Paulus. Han har förmågan att se hur evangelium har framgång mitt under lidanden och bedrövelser:

-Det har nämligen så blivit uppenbart för alla i pretoriet och för alla andra, att det är i Kristus som jag bär mina bojour (v. 13)

Vilket märkligt budskap!

Han har knappast börjat tala om och beskriva i det här brevet vad evangeliet är för något. När aposteln Paulus blev kallad hette han Saulus. När Gud kallade honom var han en väldigt våldsam herre. Väldigt fanatisk. Han stred verkligen inte för evangelium. Han stred mot. Han stred precis, som han själv uttryckte det:

-Jag för min del menade alltså att jag med all makt borde strida mot Jesu, nasaréens, namn (Apg 26:9)

Han menade att han borde strida mot, men han mötte Gud och fick höra kallelsen. Han blev en budbärare, och här skriver han om vad det har inneburit för honom. Han fick kallelsen att bära fram – istället för strida mot – Herren Jesu namn. Inför hedningar och inför konungar och inför Israels barn. Vilka grupper, vilka kategorier. Inför hedningar, nationer, som alla hade kommit från Adam. Inför konungar som hade fått makt och myndighet som Gud en gång givit åt Adam, men som hade förvanskats med tiden. Inför Israels barn, inför alla som uppstått efter det att Gud kallade Abraham. Men nu heter det: Inför alla dessa skulle han bära fram Jesu namn. Det fanns inga undantag. Det fanns ingen som kunde säga att han hade det eller det slaget av påbrå, av utbildning, eller det slaget av tillhörighet - religion

eller fason. Det fanns sådana som var väldigt snabba att vilja säga: Du ska inte predika om Jesus här. Här har vi inte den tron eller övertygelsen. Här ser vi inte saken på det sättet. Så apostlarna förbjöds att vidare tala i det Namnet. En av dem som stod bakom det förbudet,

var Saulus. Han ville också förbjuda Jesu lärjungar att tala om Jesus. Varför? Han hade sådan utbildning. Han hade suttit vid Gamaliels fötter och han kände till fädernas stadgar och visste allt. Det var mer än så. Därför ville han förbjuda Jesu lärjungar. Men han fick kallelsen. Inför hedningarna, inför konungar och inför Israels barn skulle han predika budskapet om Jesus Kristus. Det spelade ingen roll vad de hade för bakgrund, religion, fason, utbildning eller skicklighet eller vad det vara må. Inför alla skulle han bära fram budskapet, bära fram Namnet. Det namn som vi får veta mera om just i detta brev när vi läser vidare.

Han börjar beskriva något i det här brevet av vad det innebär. Han hinner inte långt innan han måste tala om att han inte bara måste bära namnet Jesus inför hedningar och konungar, inför hedningar då han nu faktiskt måste bära bojour. Han accepterar det helt, för han förstår att det tillhör hans uppdrag, det tillhör hans kallelse och tjänst att i Kristus bära sina bojour. Så skriver han:

...de flesta av bröderna hava genom mina bojour blivit så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds ord. (Fil 1:14)

Det här är också evangelium. Det är Guds ord. Det ligger något i att våga oförskräckt förkunna. Med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds Ord. När han sitter i fängelse, när han bär bojor, när han på ett sätt är tystad, så bär han sina bojor på det sättet, att bara det är ett väldigt budskap. Det ger en väldigt inspiration åt dem som lever med honom och lider med honom. Så även om hans mun tystas, så öppnas flera andra munnar, som börjar oförskräckt förkunna Guds ord. Oförskräckt försvara och befästa, arbeta för! Har vi detta förhållande till evangelium? Att vi inser att det är något vi måste arbeta med. Att vi inser att vi

olika förkunnare. Det finns en del som förkunnar Kristus av avund och trätlystnad. Hur ska det gå? Det blir naturligtvis en väldig massa diskussioner och gräl då. Sådana saker som kanske borde kunna undvikas. Det finns också sådana som av god vilja förkunnar Kristus. Och så finns det sådana som aposteln Paulus. Som inte gör det av vare sig avund och trätlystnad eller av god vilja. Han saknar naturligtvis inte god vilja, men han gör det eftersom Gud har befallt honom. De som gör det av god vilja, gör det för att de inspirerats av aposteln Paulus. Det är ju en god början. Men det finns något här som är förmer. Den kallelse aposteln

förbliver frånvarande - får höra om eder att I stå fasta i en och samme Ande och endräktigt kämpen tillsammans för tron på evangelium. (v. 27)

Det är en strid för att över huvud taget behålla och bevara det. Vara i det, leva i det vare sig det är natt eller dag. Vare sig vi är fria eller fångna. Andas, tala, ära vare Gud! Evangelium i alla lägen. En värdighet över evangeliet. En kamp, men, ära vare Gud, det står om en gemensam kamp:

-endräktigt kämpa tillsammans för tron på evangelium, utan att i något stycke låta skrämra sig av motståndarna. (Fil 1:27-28)

Att motståndare finns får vi också veta av det här brevet. Paulus ville hjälpa församlingen i Filippi att kunna identifiera motståndarna. Han talar ett klart och rent språk om den saken. Vi bör också vara medvetna om att det finns motståndare. Vara i stånd att identifiera motståndarna. Liksom aposteln här är mycket angelägen om att församlingen över huvud taget är i stånd att identifiera Kristus. Att känna igen honom, att förstå och veta vem han är. Vem är han? Det är minst lika viktigt och angeläget att veta vilka hans motståndare är. Vilka församlingens motståndare är, därför att församlingens motståndare går in för just att göra bilden av Jesus Kristus suddig, otydlig och helst på olika sätt förvanskad och förvrängd. Men det är just om Jesus Kristus själv det andra kapitlet i Filipperbrevet handlar. Det första kapitlet handlar om att förkunna Kristus. Det andra kapitlet om Jesus Kristus själv.

När Paulus sitter i fängelse, när han bär bojor, när han på ett sätt är tystad, bär han sina bojor på ett sådant sätt att bara det är ett väldigt budskap.

måste försvara och befästa. Att vi inser att det är värt att vi ger oss in i striden med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds ord. Allt under det att vi upplever ett socialt underläge. Det kan yttra sig på olika sätt. Det behöver inte betyda att man kastas i fängelse. Man kan på annat sätt bojkottas och blockeras. Men så skriver han vidare:

-Somliga finnas väl ock, som av avund och trätlystnad predika Kristus, men det finnes också andra som göra det av god vilja. Dessa senare göra det av kärlek, eftersom de veta att jag är satt till att försvara evangelium. De förra åter förkunna Kristus av genstridighet, icke med rent sinne, i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bekräftelse i mina bojor. (Fil 1:15-17)

Här har vi en väldigt viktig sida av striden för evangelium. Visserligen sitter han nu i fängelse och lider för sin tro. Han är tystad, men andra börjar frimodigt predika Kristus. Men det finns andra som också predikar. Men de predikar inte Kristus av rent sinne. Men predikar Kristus gör de. Det ligger plötsligt något värdefullt i att vara en predikant, en förkunnare som predikar Kristus.

Det blir liksom litet på modet en period, rent av. Det är väldigt många som vill ge sig på det då. Han talar i princip om tre

Paulus representerar, handlar egentligen om något oerhört. Hur uttrycker han det? Vad gör han för erfarenheter? Han skriver till syskonen:

-Och se, bunden i anden begiver jag mig nu till Jerusalem, utan att veta vad där skall vederfaras mig. (Apg 20:22)

Han har ingen som helst uppfattning om vad som kommer att ske. Han vet bara att en djup obändig vilja driver honom. Kraft! Det räcker inte bara med god vilja. Det vill till något mer. God vilja är bra, om den har den rätta inspirationen.

-Kristus bliver dock på ena eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull eller i uppriktighet; och däröver gläder jag mig. Ja, jag skall ock framgent få glädja mig; ty jag vet att detta skall lända mig till frälsning genom eder förbön och därigenom att Jesu Kristi Ande förlänas mig. (Fil 1:18-19)

Utan den helige Ande, Kristi Ande, kommer vi ingen vart. Det är strid för att komma tillrätta här. Att hålla kursen. Att arbeta för, försvara och befästa, och våga oförskräckt – naturligtvis har det med själva livsstilen att göra. Han skriver långt fram:

-Fören allenast en sådan vandel som är värdig Kristi evangelium, så att jag - vare sig jag kommer och besöker eder, eller jag

Till olika människor. Den ene såväl som den andre har en helt otrolig ställning. Den ene är den förste Adam, den andre den siste Adam. Den förste Adam är den vi läser om i skapelseberättelsen. Han som tillsammans med sin hustru Eva inte lyssnade till Gud, utan till ormen som förledde dem. Den siste Adam, det är Jesus Kristus, han som inte lyssnade till ormen, utan lyssnade till Gud. Han fick betala det pris det kostade, eftersom han framlevde sina dagar som den förste Adam liksom alla andra människors barn i en värld där ormen styr. Det kostar ett pris. Alla människor har vi från den förste Adam fått makt att råda. Den siste Adam kom. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son..." Alla människor står under detta oerhörda utgivande. "..."

på det att var och en som tror på honom skall icke förgås..." Alla människor är inte med på det. Det är inte alla som tror på Jesus. Var och en som tror på honom skall icke förgås. Detta tema utvecklas i Filipperbrevets andra kapitel. Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.

Den förste Adam fick makt att råda och alla Adams barn vill på något sätt förverkliga denna makt att råda på det sätt som den förste Adam fick göra. Den siste Adam fick makten att tjäna. Han understryker det på ett speciellt sätt i Matt 20:

-Då trädde Sebedeus' söners moder fram till honom med sina söner och föll ned för honom och ville begära något av honom. Han frågade henne: "Vad vill du?" Hon svarade honom: "Säg att i ditt rike den ene av dessa mina två söner skall få sitta på din högra sida, och den andre på din vänstra." (Matt 20:20-21)

Om Jesus hade varit som den förste Adam, hade han blivit väldigt upprörd. -Vad tror du att du är för något med dina två "valpar"? Ta bort dem! Nej, Jesus tar det här på allvar. Det här är Guds rike. Vi läser:

-Men Jesus svarade och sade: "I veten icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag skall dricka?" De svarade honom: "Det kunna vi." Då sade han till dem: "Ja, väl skolen I få dricka min kalk, men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan den skola tillfalla dem för vilka så är bestämt av min Fader." (v. 22-23)

Jesus säger: för vilka så är bestämt av min Fader. Det lät väldigt avlägset, väldigt långt borta. Men det var det inte. Han var med dem, han satt ju där! Och det som var bestämt av Fadern hade kommit oerhört nära. Det kunde ju vara så att just dessa lärjungar skulle få privilegium, det var inte uteslutet. Men det var Fadern som hade bestämt. Och vad Fadern hade bestämt var inte avlägset i tid och rum, det var väldigt nära genom honom själv. För i honom finns allt vad Fadern har bestämt koncentrerat.

-Ja, väl skolen I få dricka min kalk, men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt av min Fader."

Låt inte det som Fadern har bestämt komma bort. Det är inte långt borta, det är nära. Det är nära dig och mig genom evangelium. Genom evangelium

Det är en strid att över huvud taget behålla och bevara evangelium. Vara i det, leva i det vare sig det är natt eller dag, vare sig vi är fria eller fångna. Andas, tala, ära vare Gud! Evangelium i alla lägen!

om Guds Rike är det nära! Låt det inte komma på långt avstånd, låt det komma nära!

-När de tio andra hörde detta, blevo de misslynta på de två bröderna. Då kallade Jesus dem till sig och sade: "I veten..."

Ni vet. Nu talar han om den makt som Adam fick. Den makt som sedan Adams efterkommande fick och på sitt sätt förverkligade i tider i historien:

-I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder; utan den som vill bli störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många." (Matt 20:25-28)

Den förste Adam fick makt och myndig-

het att råda. Den siste Adam fick makt att tjäna. Han skaffade sina efterföljare ett andligt övertag i ett socialt underläge, och beredde möjligheter för att budskapet, evangeliet, kunde ha framgång under skiftande omständigheter. Så har det också nått oss. Vad har det fått för plats i vårt liv, vårt medvetande? Är det detta vi arbetar och strider för? Kämpar vi tillsammans, endrättigt? Försvarar vi och befäster evangelium? Två olika slags myndigheter. Aposteln Paulus skulle predika; bära fram Jesus. Det var något att bära fram. Men han fick bära bojor och han bar sina bojor på det sättet att folk omkring honom förstod att Jesus Kristus var med honom. Han bar sina bojor, så att om än han blev tystad, så var det andra som började tala. Både onda och goda. Men alla predikade om Kristus. Det var

på modet då. Bära fram Jesu namn. De skulle få se en ny linje som inte kommer från Adam, utan kommer från Gud genom Jesus Kristus. Nådens linje.

Det är väldigt allvarligt med evangelium. Som aposteln undervisar om i sina brev, så finns det en fullhet. Han skriver: "Så skall ni bli uppfyllda av all Guds fullhet.." Då man verkligen tar emot evangelium, Jesus Kristus, då man verkligen tror på, älskar och följer honom, så finns en fullhet. All Guds fullhet. Vi människor fylls av olika saker, det kan vara olika källor. Det är nära till hands att vi fylls av det som kommer från den förste Adam. I regel är det både ont och gott. Men när vi jämför med Jesus, den siste Adam, så är det mest ont. Varifrån fylls vi? Från vilket håll vill vi fylla våra liv? Den siste Adam ger inte den styrka som den förste Adam ger. Den siste Adam ger inte den myndighet den förste Adam ger. Den siste Adam förverkligar inte över huvud taget sig själv på något sätt som den förste Adam gör. Han är inte stämd på samma vis över huvud taget. Jesus Kristus har gått en annan väg och visat på en annan väg. Det var faktiskt för att människan skulle fyllas med ett helt nytt innehåll han kom.

Hur var förutsättningarna i världen bland människorna då det talas om evangeliets första tid? Vi läser i Romarbrevets första kapitel om hur det var bland människorna då evangeliet kom. I Rom 1 talas om människor i allmänhet:

-Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinne, till att bedriva otillbörliga ting. Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro

fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinthet;

- det är inte lätt ta sig igenom den här katalogen, men så här var läget i världen bland människorna, och så är det ofta innan man får höra Guds ord, innan man får höra evangelium om Jesus Kristus - -mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinthet; de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud, våldsvarkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina föräldrar, oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra.

(Rom 1:28-31)

Och allt detta sammanfattar han med att det kallas för allt slags orättfärdighet och det tenderar att fylla människorna. Det står att när Paulus kom till Rom och predikade, var människorna fulla av detta. Vad är vi fulla av för något? Hur har evangelium påverkat oss? Vad är det här för fullhet? En väldigt egendomlig fullhet, kan vi tycka, och ändå är den så allmän. Allt slags orättfärdighet. Man hämtar framför allt sina förebilder hos den förste Adam. Men nu har vi, ära vare Gud fått höra om den siste Adam. Det låter som om det är slutet. Ja, det är människans slut, men Guds början. När Gud börjar ett nytt verk i människors liv, kallas det också i Filippébrevet Kristi verk. Innan Gud kan utföra ett verk i oss människor som var fulla av allt slags orättfärdighet, måste vi först tömmas på allt slags orättfärdighet. Och istället uppfyllas av all Guds fullhet. Det verkar vara en alldeles för dramatisk kontrast. Det kan väl aldrig komma i fråga. Tömmas på all slags orättfärdighet. Sedan måste jag väl gå i fängelse och sona min skuld, sedan får jag väl aldrig mer en glad dag? Men du, evangelium handlar just om att denna enorma kontrast är möjlig. Det är möjligt för Gud att tömma en människa på all slags orättfärdighet och istället fylla

henne med all Guds fullhet! Och samme apostel får fram, just i Romarbrevet vad som var Guds tanke då han kallade Abraham: "Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet."

Och här gör han upp med föreställningen att lagen och dess gärningar skulle kunna bota det onda.

-Den som håller sig till gärningar, honom bliver lönen tillräknad icke på grund av nåd, utan på grund av förtjänst. Men den som icke håller sig till gärningar, utan tror på honom som gör den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet. (Rom 4:4-5)

Hör här: tror på honom som gör den ogudaktige rättfärdig! Det betyder: ta en människa av alla dessa människor som är uppfyllda av all orättfärdighet, tömma henne på all orättfärdighet och göra den människan till ett kärl för Guds närvaro. Tror på honom som gör den ogudaktige rättfärdig. Gud gör den ogudaktige rättfärdig, genom den siste Adam som har blivit en ny förebild, levande och verksam i våra liv. Det är honom vi ska ge äran, följa och hålla oss till. Och det är det budskapet om honom som det är värt att arbeta för. Och det är budskapet om honom som kallas evangelium och det är evangelium som vi ska strida för, försvara och befästa och se till att vi inte anpassar oss till något annat, och att vi allt mera oförskräckt vågar predika.

Du säger kanske: Nej Hans, det där vill jag inte vara med på. Jag vill vara mänsklig, bli mänsklig. Ja, det är jättebra. Bli mänsklig. Bli som Jesus Kristus, mänsklig. Bli en efterföljare till honom. Adam har en tendens att bli vilddjurslik. Det är Jesus som räddar Guds avbild i våra liv, så att vi kan bli sanna, äkta människor. Amen. ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Himmelrikets hemligheter

eller De sju liknelserna i Matteus 13

MR publicerar här tredje delen ur "Himmelrikets hemligheter" utgiven av Oscar Haglund 1932

Liknelsen om ogräset bland vetet

Vi komma nu till den andra av de sju
liknelserna i detta märkliga kapitel:

Vi lyssna till Herrens ord härom i vv. 24-30:

-En annan liknelse framställde han för dem; han sade: "Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god säd i sin åker; men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. När nu säden sköt upp och satte frukt, så visade sig ock ogräset. Då trädde husbondens tjänare fram och sade till honom: 'Herre, du sådde ju god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs? Han svarade dem: 'En ovän har gjort detta.' Tjänarna sade till honom: 'Vill du alltså att vi skola gå åstad och samla det tillhoppa?' Men han svarade: 'Nej; ty då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillhoppa. Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden; och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: 'Samlen först tillhoppa ogräset, och binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min lada.'"

Vi behöva icke grubbla över betydelsen härav. Ty sedan Herren framställt två andra liknelser, till vilka vi senare skola återkomma, skilde Han folket ifrån sig och gick hem. Och Hans lärjungar gingo fram till Honom och sade: "Uttyd för oss liknelsen om ogräset i åkern!" Och Han svarade och sade till dem:

-Han svarade och sade: "Den som sår den goda säden är Människosonen. Åkern är världen. Den goda säden, det är rikets barn, men ogräset är ondskans barn. Ovännerna, som sådde det, är djävulen.

Skördetiden är tidens ände. Skördemännen är änglar. Såsom nu ogräset samlas tillhoppa och brännes upp i eld, så skall det ock ske vid tidens ände. Människosonen skall då sända ut sina änglar, och de skola samla tillhoppa och föra bort ur hans rike alla dem som äro andra till fall, och dem som göra vad orätt är, och skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan.

Då skola de rättfärdiga lysa såsom solen, i sin Faders rike. Den som har öron, han höre. (vv. 37-43).

Utsädets och ogräsets beskaffenhet.

Först må erinras om att denna liknelse, liksom den föregående, talades "utanför huset", i båten, från vilken Herren undervisade folkskaran. Men uttydningen av liknelsen skedde "inomhus" och uteslutande för lärjungarna (v. 36). Om sådden och såningsmannen har Herren redan sagt, vad som behövdes och på ett sätt, som kunde förstås av alla. Liknelsen om ogräset kan också i sina grunddrag fattas av även den oinvigde, men detaljerna äro mera för den invigde. Därför framställdes själva liknelsen för den stora hopen, men uttydningen gavs blott åt lärjungarna.

Liknelsen talar om "ogräs", på grekiska "zizania", hos oss känt under namnet "dårrepe". Det är sålunda icke fråga om törne eller vanligt ogräs, såsom kvickrot, hästhov, tistel, åkersenap, som lätt skiljer sig från säden, utan om en särskild sort, som mycket liknar vetet, så att det icke i början kan skiljas från detta, utan först då det sätter frukt visar sig vara en giftig efterapning av den goda säden. Det är icke heller något, som av sig självt växer upp ur åkern, såsom fallet är med vanligt ogräs, utan det sås i åkern av en ovän, medan människorna sova. Det är just det förrådiska med detta ogräs, att det tyckes ha en kraft till liv, medan det i själva verket är dödsbringande. Det verkar bedövande på både mage och hjärna. Det har nämligen inträffat, att folk av misstag eller vid svår hungersnöd har ätit av detta dårrepe och blivit svårt sjuka, ja, till och med dött därav. Därför ser också landmannen noga till, att han icke skördar och tröskar dårrepe tillsammans med den goda säden.

I förklaringen till denna liknelse säger Herren Jesus, att den, som sådde den onda säden, är djävulen. Denne använder sig här av en annan taktik att hindra Ordets verkningar än i den förra liknelsen. Där utnyttjade han de hinder, som finnas i människans eget hjärta. Men här se vi, att han för sina syften brukar "ondskans barn", vilka till det yttre likna "rikets barn", de sanna troende, och icke så lätt kunna skiljas från dessa men som i sitt inre äro opånyttfödda och icke böja sig

för Guds ord. De äro verkliga avfällingar, d.v.s. sådana som aldrig blivit födda på nytt men ha fått kunskap om rättfärdighetens väg och som i sitt yttre väsen ha gudaktighetens sken, äro ulvar i fårakläder, för vilka vi skola väl vakta oss. Under sken av *"gudsfruktan"* och *"fromhet"* och rekommenderade av sovande väktare smyga de sig in även bland de troende och få vara ibland dem och göra sitt dödsbringande inflytande gällande.

Det är någonting högst farligt med villollärer och villolärare. Och man gör sig delaktig i villolärarnas onda verk, om man tar emot dem i sitt hus eller ens hälsar på dem. Ty gör man det, rekommenderar man ju dem.

Det är därför ett fruktansvärt ansvar, som vilar på alla dessa kristna ledare, som ha namn om sig att vara *"konservativa"* och *"gammaltroende"* men likväl icke tagit avstånd ifrån nyteologien och nyteologerna utan fastmer berett dessa insteg bland de kristna och rekommenderat dem till de främsta och inflytelserikaste platserna i samfunden och organisationerna, liksom i kyrkorna.

I liknelsen om ogräset finna vi i uttydningen en olikhet med hänsyn till utsädet, om vi anställa en jämförelse med den första liknelsen. Där säges det, att sådden är ordet om riket (v. 19), men i den andra liknelsen kallas rikets barn för den goda säden (13:38). Redan härav framgår det klart, att vi i dessa liknelser ha att göra med en systematisk undervisning i fortlöpande följd. Ty den i första liknelsen i god jord sådda

Det onda måste mogna ut, liksom det goda. Detta håller nu på att ske, och skördetiden närmar sig.

säden, ordet om riket, har nu växt upp och burit frukt, så att därav blivit rikets barn, som i sin tur kunna så ut den goda säden, men denna gång i världens stora åker. Den som sådde den goda säden är även här Människosonen, vilken utsänder sina lärjungar såsom vittnen och *"medsäningsmän"* i världen. Den som sådde ogräset är djävulen, vilken likaledes har sina verktyg, och i synnerhet bland skenfromma människor finna vi hans barn och tjänare.

Människosonen sår i det fulla dagsljuset inför människornas ögon, men ovännen gör det i natten, under det att människorna sova.

Han sår *"mitt ibland"*; han kommer alltid dit, där vetet redan har blivit utsatt, ty han sår alltid såsom *"ovän"* till allt vad som har att göra med Människosonen och Hans verk. Då han har sått, går han sin väg. Han vet, att det som han har sått, är av den beskaffenheten, att han lugnt kan avvakta verkningarna därav, *"det onda verk, som han har begynt"*, kommer att osvikligt växa till och nå sin fullbordan. Hans utsäde äro djävulens läror, vilka ofta vid första påseende, *"i sin begynnelse"* äro av en sådan estetisk, etisk och moralisk skönhet, att de för den obeprövade eller likgiltige synas väl överensstämma med de kristna sanningarna. Men – Kristus är icke där, försoningsblodet saknas, uppståndelsekraften och den helige Andes person och kraft underkännas, Skriftens ofelbarhet och sanningen om Herrens återkomst betvivlas. Det är ett antikristiskt utsäde.

Den profetiska betydelsen.

De sju liknelserna i Matt. 13 äro, liksom de sju breven i Upp. 2 och 3, också av betydelse i profetiskt hänseende, i det att de teckna för oss den bekännande kristenheten eller *"himmelriket"* från Kristi verksamhet här nere på jorden till Hans återkomst. Mellan det första utsäendet av säden och inbärgandet av skörden ligger den nuvarande tidsåldern. Mot slutet av denna tidsålder finna vi de bekännande kristna i ett sovande tillstånd, såsom vi se av Matt. 25: jungfrurna sova andligen, och därför har ovännen ett sådant ypperligt tillfälle att så ut sin surrogatsäd, sitt veteliknande ogräs. Den antikristiska verksamheten eller laglöshetens hemlighet var i gång redan under den första församlingens tid, och den fortsätter under hela tidsåldern på ett allt kraftigare sätt, tills slutligen det onda når sin mognad i den Laglöses person, den kommande Antikrist.

Av liknelsen framgår det tydligt, att det är omöjligt att förhindra detta onda verk. Det är en fåfång dröm, som likväl många hoppas att förverkliga, att reformera världen, att få bort de värsta förbannelserna: dryckenskap och osedlighet, krig och sociala orättvisor, och att få in rättfärdigare principer i politiken och samlevnaden staterna emellan. Sådana ansträngningar äro både obibliska och gagnlösa. Under sken av kristendom gripa många välmenande människor sig an med sådant, och de förstå icke, att de därmed synda och vanära Kristi namn. Ty för det första mena de, i strid med Guds ords tydliga utsagor, att världen skulle kunna göras bättre, och för det andra sätta de sådana reformer i stället för den rent evangeliska mission, som Herren har befallt sina lärjungar. De onda följderna av denna olydnad ha icke heller uteblivit. Det myckna reformerandet och det ivriga *"samhällsförbättrandet"* ha uppenbarligen verkat i motsatt riktning. Världen är gudlösare och olyckligare än någonsin tillförne.

Det onda måste mogna ut, liksom det goda. Detta håller nu på att ske, och skördetiden närmar sig. Om denna skörd läsa vi i Upp. 14:14-16:

-Och jag fick se en vit sky, och på skyn satt en som liknade en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllene krans, och i sin hand en vass lie. Och en annan ängel kom ut ur templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: "Låt din lie gå, och inbärga skörden; ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är fullt mogen till skörd." Den som satt på skyn högg då till med sin lie på jorden, och jorden blev avbärgad.

Många lära, att församlingen skall förbli på jorden ända till slutet av vedermödan och de begagna liknelsen om ogräset

och vetet som ett stöd för dessa åsikter. Men denna liknelse syftar ju egentligen icke på församlingen: den avser fastmer himmelriket, d.v.s. det område, där Kristi namn bekännes, den bekännande kristenheten, de officiella kyrkorna, frikyrkorna och organisationerna. När Herren säger, att ogräset skall bindas tillhopa i knippen och vetet samlas i ladan, så lär Han icke därmed, att vetet är församlingen och att insamlandet av församlingen skall bli Hans sista handling i denna tidsålder. Vetet är naturligtvis den goda säden, och denna är rikets barn. Att alla sanna troende äro den goda säden och därmed också rikets barn, betvivlar ingen. Men även sedan församlingen är borttagen från jorden, före tidsålderns avslutning, skall det alltför vara *"vete"* på jorden, och det skall också då sås ut god säd. Och även denna sådd skall verka. En stor skara, *"som ingen kan räkna"*, skall komma ut ur den stora bedrävelsen (ordagrant: *"den stora vedermodan"*), en skara, som har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Då denna skara blivit inbärgad, är veteskörden avslutad. Men redan nu håller ogräset på att bindas tillhopa i knippen. De buntas samman i fackföreningar och ideella organisationer, i gudlösa förbund, genom spiritism och teosofi, genom modernistiska missionsorganisationer och mycket annat, som kan se mycket ädelt och vackert ut men därför är desto farligare.

Ett ödesdigert misstag.

Ett ödesdigert misstag ha blivit begånget med avseende på platsen, där ogräset och vetet växa tillsammans. Man har på sina håll sagt: *"Vi kunna icke ha en ren kyrka eller församling, ty Herren själv har sagt, att ogräs och vete skola växa tillsammans."* Dessa Herrens ord få emellertid naturligtvis icke tillämpas på församlingen. Dels står det ju, att åkern är världen, och i denna måste det onda växa tillsammans med det goda, som vi redan ha framållit, och dels måste vi komma ihåg, att himmelriket icke är detsamma som församlingen, något som vi förut påvisat.

Särskilt i Matt. 18 ger Herren bestämda föreskrifter för församlingstukt:

-Men om din broder för syndar sig, så gå åstad och förehåll honom det enskilt. Om han då lyssnar till dig, så har du vunnit din broder. Men om han icke lyssnar till dig, så tag med dig ännu en eller två, för att 'var sak må avgöras efter två eller tre vittnens utsago'. Lyssnar han icke till dem, så säg det till församlingen. Lyssnar han ej heller till församlingen, så vare han för dig såsom en hedning och en apokalypt. (Matt 18:15-17).

Och i de apostoliska breven finna vi många uppmaningar och befallningar att icke tolerera falsk lära och ovärdig vandel i Guds församling. Församlingen skall taga itu med det onda inom sin krets. Det onda skall icke växa tillsammans med det goda inom församlingen.

Men församlingstukt skall övas efter bibliska principer och icke efter mänskliga sympatier eller antipatier. Här är icke frågan om han är *"ett med oss"*, utan det gäller, om han är *"ett med Kristus"* i lära och liv. Det förra är minst lika viktigt som det senare.

Sålunda: *"Åkern"* är icke församlingen utan världen, och vad som skildras i denna liknelse äger rum på den del av *"åkern"*, där den goda säden blivit sådd; inom hela den bekännande kristenhetens område. ■

"Överflödande liv!" Och den kristna gruppen växte! Helt fantastiskt! Det här var bara en sådan där händelse, som gav "ringar på vattnet" och som tydligt visade Herrens omsorg!

-Det sägs om Moses att hans liv var indelat i tre gånger fyrtio år. Jag brukar säga att mina arbetsuppgifter på missionsfältet varit indelade i tre gånger tio år. De första tio åren var jag engagerad i skolarbete och när jag lämnade över stafettpinnen till en svart skolinspektör, blev jag kallad av den nu självständiga Allianskyrkan i Swaziland att lägga upp ett kontor. Det var intressant att få lära upp en av mina gamla elever från högstadiet till kontorist. Han hade dessutom pastorsutbildning. Varje morgon innan vi började arbetet så var han väldigt noga med att ta fram Bibeln och det blev inte bara en "tumvers" utan ofta ett helt kapitel, precis som sig bör!

Under de här åren fick jag också lägga upp ett gemensamt kontor för samtliga evangeliska kyrkor i landet, men det blev naturligtvis inte bara kontorsarbete, utan jag var också ute i församlingarna och undervisade i Guds Ord. Ämnet var ofta Jesu återkomst! Det började med att en missionsläkare och hans fru från Sydafrika kom över till Swaziland på besök. De påminde mig om det politiska skeendet i Europa, om dåvarande EG och signalerna om Jesu tillkommelse. Detta gav mig en puff att börja undervisa om Jesu återkomst och det har jag fortsatt med sedan dess! Och nu närmar det sig!

Ja, så var det då min tredje "tioårsperiod"! Helt fantastiskt! Den skulle jag kunna skriva en hel bok om! (1986

skrev Evy boken, "Annorlunda land – Swazifolket i fruktan och frihet")

Svenska Alliansmissionens ungdom hade samlat in pengar till ett ungdomshem i Swaziland och jag blev ombedd att ta hand om skutan. Från början erbjöd vi flera olika aktiviteter, men intresset blev störst för bokföring, maskinskrivning och sömnad. För att hjälpa ungdomarna till att få arbete, så utvecklades det hela till en yrkesskola. Det var mycket jobb "bakom jalousierna" med uppläggning av kurser och schema, kontakt med SAM och SIDA i Sverige för ekonomiskt bidrag och mycket, mycket annat. Ibland tyckte jag att jag drucknade i all administration! Men det var värt allt jobb då många ungdomar blev frälsta och födda på nytt till ett levande hopp! Jag införde obligatoriska morgonsamlingar och en hel timmas "predikan" en gång i veckan! De troende lärarna blev så engagerade att de hade frivilliga lunchmöten varje dag! Många av eleverna var namnkristna och kanske tillhörde någon kyrka, men att se hur de mer och mer upplevde glädjen i sin nyvunna tro, var värt mer än guld! Min efterträdare som rektor för skolan håller fortfarande denna linje att skolans målsättning främst är att vinna människor för Gud. Jag tog emot 110 elever men nu är det 187, trots knappa utrymmen. Det är verkligen roligt att följa denna expanderande skola och då inte minst för att Guds Ord får så stor plats bland blivande sekreterare och sömmerskor!

Då jag hade lämnat över mina arbetsuppgifter till ansvarsställande swazier kunde jag resa hem med stor tacksamhet till Gud i mitt

Glatt sammanträffande vid Evys senaste besök i Swaziland. Stephen Zulu var Evys elev för över 40 år sedan, han är fortfarande aktiv i kyrkan.

hjärta för ett rikt liv under 30 år bland mina kära afrikanska vänner!

Du flyttade sedan hem till Sverige. Hur upplevde du det? Vad blev de nya arbetsuppgifterna för dig?

- Ja, först måste jag säga att jag i början aldrig "på riktigt" kunde känna mej hemma i Sverige. Här levde man i sitt överflöd och i Afrika hade jag mött människor, som var tacksamma för det allra minsta de fick.

Jag kom hem 1994, och hade sex år kvar till pension. Jag var först på arbetsförmedlingen, och blev där rådd att ta kontakt med en rektor på en skola som gärna ville ha folk som varit i utlandstjänst och så kunde jag resonera mej fram till en bra lön och då få upp mina dåliga ATP-poäng. Men precis i den vevan fick jag en kallelse till en församling att undervisa om tidens tecken och Jesu återkomst. Och "*sin kallelse kan Gud inte ångra*"! Jag upplevde med detsamma att det var detta jag skulle göra! Strax därefter blev jag tillfrågad av SAM (Svenska Alliansmissionen) om jag ville ta en vakanspastorstjänst i tre församlingar utanför Jönköping. Det blev på halvtid

och så reste jag på kallelser på andra halvtiden. Svenska Frälsningsarmén, som varit mina underhållare, hade nu blivit 13:e distriktet i Svenska Missionsförbundet. SFA hade

ningar och läste annonser om allt möjligt sånt där och så hörde jag att man anordnade New Age-mässor i Huskvarna en gång om året. Där blev det många besök och jag hämtade mycket information.

-Samtidigt upptäckte jag när jag kom hem till Sverige, att intellektuella människor här sysslade med andetillbedjan, kontakt med de döda, kraft i stenar, med mera – precis det afrikanerna sysslat med i tusentals år. Då kände jag att här måste ju göras något!

inget yttre fält och eftersom jag hade arbetat på SAM:s fält i södra Afrika och var medlem i deras pastorsförbund, så kunde jag inte ha "två fötter i tre fat" och därför flyttade jag över som medlem till SAM,

En väldig kommers! Det var två våningar på Folkets park i Huskvarna som var fyllda av sökande människor! Här sålde man allt från kristaller till ansiktskräm! Det gäller att använda bästa preparat

men jag har förstås mina vänner kvar i "Svenskan"!

-Samtidigt upptäckte jag när jag kom hem till Sverige, att intellektuella människor här sysslade med andetillbedjan, kontakt med de döda, tron på naturens inneboende kraft, kraft i stenar, med mera – precis det afrikanerna sysslat med i tusentals år. Då kände jag att här måste ju göras något! Jag började titta i tid-

för det har man fördel av i nästa liv menar man! Varje halvtimme i två dagar bjöds på föredrag i olika ämnen. Det kunde handla om bland annat kristallernas hemlighet, om självhealing-bot på andlig väg, om qigong, seanser, med mera.

Det fanns flera stånd där man erbjöd "kontakt med föregående liv" för 500 eller 700 kronor! Jag gick fram till en ung flicka. Hon såg så rar ut och jag tyckte verkligen synd om henne, som höll på med det här.

När jag frågade henne om hon verkligen trodde på att vi ska återfödas och återfödas och ha kontakt med våra föregående liv, så sa hon: "-Javisst! Jag hör ju på snacket att du är från Jönköping. Nästa gång du föds, kan du få komma till Japan eller Afrika och få leva ett spännande liv!" Jag sa inte till henne att jag varit i Afrika i trettio år, utan sa: "Vet du, jag tror på Jesus, och han har berett ett evigt hem. Tycker du inte det vore mera underbart att ta emot vad han har gjort och få ett evigt liv med honom än att återfödas gång på gång?" Men hon gav mej det klassiska svaret: "Ja, du har funnit en av sanningarna och jag en!"

Sedan blev det många besök i en bokhandel, där man hade bokhyllrad efter bokhyllrad med New Age-litteratur. Det finns verkligen en uppsjö! Och böckerna handlar inte bara om tekniker, som t.ex. yoga, qigong eller feng-shui, utan också om kontakten med mörkrets makter. En bok som jag köpte hette till och med "Försvar för djävulen!". Man menar nämligen att Lucifer är "Ijusets vackraste ängel"! En annan bok hette "Lär dig kanalisera", vilket betyder att ta emot information från "andligt mer utvecklade varelser". Och så använder

man sej av Bibelns ord, på ett felaktigt sätt! En troende god vän till mig köpte en bok som hette "Inre Rikedom" och hon trodde den handlade om "strömmar av levande vatten", men det gällde kontakt med en inre guide, en demon helt enkelt! Det är mycket förvillande! Se till att du inte blir bedragen!

Eftersom jag tycker att det är väldigt viktigt att varna människor för detta som tycks se så nyttigt och intressant ut, så är jag dels ute och besöker församlingar och dels har jag utarbetat ett kompendium, "Vår tids andlighet", där jag förklarar vad du hittar i dagens andlighet, varifrån detta kommer – bland annat har New Age påverkats mycket av Frimureriet – hur man förfalskar kristna begrepp, hur det finns en väl förberedd "plan" för mänskligheten med utgångspunkt i New Age och hur detta smyger sig in i kristenheten.

Hela samhället är genom-syrat av denna "andlighet"! Evigheten är nerlagd i människornas hjärtan och hur man än söker och söker får man ingen frid förrän man får ro i Gud. "Sin kallelse kan Gud inte ångra" och nu gäller min uppgift här hemma att "stå på muren" och upplysa människor om all den förvirring som Bibeln talar om ska ske i den sista tiden. Det är lätt att bli bedragen!

Det är så mycket som kommer in i kristna församlingar i dag, som avviker från Ordet, t.ex. Kristen djupmeditation med österländskt mantra, Kristen mystik med ikoner och rörelse, Frälsarkransen utan en Jesuspärla, med mera. Det som är smärtsamt och skrämmande i dag är att förkunnare och författare, som haft stort förtroende i svensk kristenhet, i dag har Bibeln i ena handen och "smussel" i andra! Det står i Apg. 20:30 att "ur er egen krets ska män träda fram

och förvränga sanningen" och det handlar då om, som Ordet säger, att "Sanningens ande smädas"!

Särskilt vill jag varna för pastorer och församlingsledare, som gör allt för att öka medlemsantalet i sina försam-

verkligen står att "korset är en dårskap för den som går förlorad"! Allt detta falska, från New Ages ockultism till underhållningstendenser i många av dagens församlingar, är verkligen ett stort tidstecken på ljumma försam-

Allt detta falska, från New Age, ockultism och till underhållningstendenser i många av dagens församlingar, är verkligen ett stort tidstecken. Se till att du inte blir bedragen!

lingar i egen kraft! Nu gäller det att erbjuda social och intellektuell gemenskap och göra det så mysigt som möjligt och inte skrämma människor med prat om synd. Men hur kan en människa bli född på nytt till ett levande hopp utan syndernas förlåtelse? Nu ska man bli "Kristen på nytt sätt", sägs det! Korset har verkligen blivit en dårskap och till och med kristna glömmar att det

lingar i ändens tid!

Se till att du inte blir bedragen!

Hur orkar du?

-Ja, ibland fattar jag inte. Det är bara Herren som ska ha äran. Jag håller på med väldigt mycket. Jag har mycket kontakt med syskon i Afrika och många vänner härhem-

ma. Dessutom blir jag ofta kontaktad från olika håll – det är så många frågor och mycket osäkerhet råder kring allt detta "falska" som gör sig gällande i dag. Det var verkligen skönt att få komma till er i påsk och sitta ner och ta in Ordet och få vara med i gemenskapen utan krav. Ett varmt och innerligt tack!

En avslutande appell – vad är det absolut viktigaste varje gång du talar med en människa om du får fem minuter på dig?

-Det absolut viktigaste jag vill, är ju att tala om en personlig relation till Jesus genom syndernas förlåtelse. Men det är inte alltid så enkelt att gå rakt på sak! Gäller samtalet en kristen, så vill jag helst säga: "Akta dej för falska profeter! Se till att du inte blir bedragen! Fokusera på Jesus och inte på människor! Hämta styrka från Herren och Hans väldiga kraft! Ät Ordet! Gör dej beredd på att möta Jesus, som jag tror kommer mycket, mycket snart!"

Åter till Ordet! var temat för Maranataförsamlingens påskkonferens. Det var det bästa tema ni kunde ha! ■

Evy sprider sitt kompendium "Vår tids andlighet" för att informera om och varna för den våg av nyandlighet som sköljer över vårt land. Kompendiet går att beställa av Evy genom mail: evy.juneswed@gmail.com

**Vid besöket Evy gjorde hos Maranataförsamlingen höll hon ett föredrag som finns att beställa som cd genom BMC.
E-post: bmc@maranata.se
Tel 08 98 56 83**

Noas och Lots tid..

forts från sid 7

om familjen räddades. Det var Noa som räddades. Lot levde i en miljö med helt nya samlevnadsformer. Han hade inte applicerat dem på sitt eget familjeliv, men han var påverkad av sin samtid eftersom detta livsmönster fanns där. Säkerligen framskapade av beteendevetenskapare! Men om vi börjar studera bibeltexterna närmare, märker vi att miljön var renodlat materialistisk.

Det ser ut som om epokerna är varandras motsatser. Noas tid, med

avseende på den tidsanda som härskade, och Lots tid. Men så är det inte. Beröringspunkterna är många. Det de hade gemensamt var att de ledde människorna till avgrunden. En sådan miljö kommer med nödvändighet att upplösa allt normalt liv och betrakta det som är normalt onormalt och det som är onormalt normalt. Man upphöjer det perversa till att bli normalt och så har vi situationen som Romarbrevet 1 beskriver.

Det kommer att bli konfrontation när vi med Jesu ögon börjar titta på fenomenen i vår tid, det som kallas för köpa och sälja. Vi upptäcker handelsrelationernas

abnormitet. Teknologins abnormitet och omänsklighet. Det är ju inte så att allt handlar om någon överdriven sexualitet – det är ruttna relationer över huvudet; relationerna till handel, politik, teknologi, sociala förhållanden.

Nog behöver vi höra Guds Ord så att vi kommer till insikt om Guds bestämelse med våra liv. Han har bestämt oss till frälsning genom omvändelse och efterföljelse. Det måste bli en revolution i sinnet och i tankevärlden. Det måste bli en omställning så att vi kommer i harmoni med Guds eget Ord. ■

vittnesbörd

Tron på Jesus gav mig nytt liv

Vittnesbörd av Jan-Erik Pettersson

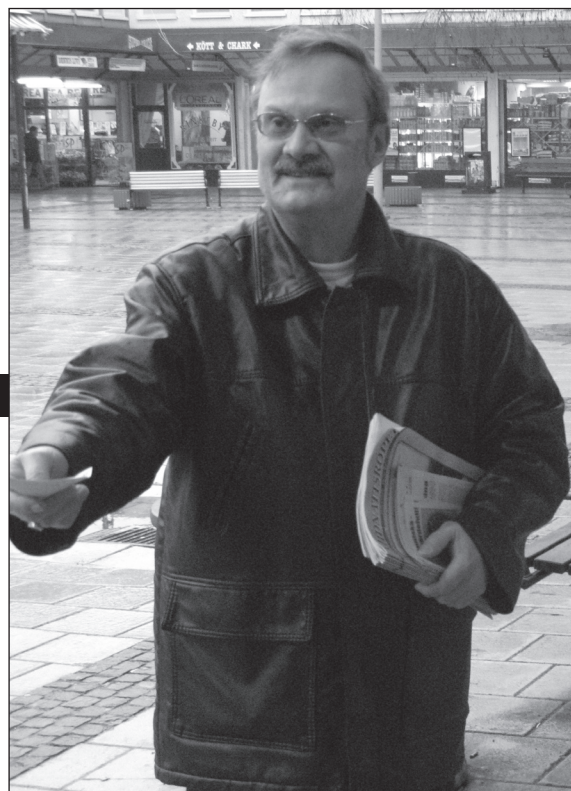
För en tid sedan läste jag i en undersökning av Svenska Kyrkan, att endast 15 % av dess medlemmar tror på Jesus Kristus. Det måste ovillkorligen rent logiskt betyda att 85 % inte tror på treenigheten, vilket betyder att skapelseberättelsen kanske inte är sanning för dem och då kanske inte heller Bibelns ord.

Jag är en gammal missbrukare som tror på det som står i Bibeln, att Jesus kan göra allt nytt, och att hans Ande och kraft upprätthåller det som är skapat. Jag var långt nere i mitt missbruk och kunde inte med vanliga metoder sluta, inte heller behandlingshem eller annat lyckades hjälpa mig, men JESUS KUNDE. Hade jag tillhört dessa 85 % icke troende vore jag nog idag död, och det på alla sätt. Jesus tog inte flaskan ifrån mig, men gav mig kraft att sluta.

Nåväl, nog om mig. Jesus gav mig vilja att leva, ett mål, en glädje, en kärlek, som jag inte trodde fanns. Det gör den inte heller i denna värld så full av egoism, elakhet, våld och annat elände.

Enligt Bibeln kan man i denna världen bara möta dessa hemskheter, så det är inte konstigt att folk i allt högre grad söker sig till kemisk glädje. I mig själv var jag inte mycket att ha (och det faktum kvarstår) men jag tror på Jesus, hans frälsning och den förnyelse man genom dopet till JESUS KRISTUS får. Om man vill se hur svårt – eller enkelt – det faktiskt är att bli frälst bör man läsa i Bibeln, Romarbrevet 10:13: *Ty var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.*

Jag kan av egen kraft inte åstadkomma något alls (inte ens ta hand om mig själv, vilket tiden bevisat), men genom hans nåd fick jag frälsning, och därmed kraft i mitt nya sinne att ta hand om Herrens skapelse och tempel (hur konstigt det än låter så är det min kropp), och därmed viljan att sluta förstöra den med diverse kemi. Det jag tidigare sökte av kärlek och glädje fick jag nu av Jesus, och inte

genom fylla eller annat. *Så jag tackar dig Jesus för den nåd och kärlek, omsorg och möda som du lagt, och fortfarande lägger på mig, jag kan aldrig förtjäna det, eller åstadkomma det själv, bara genom dig Jesus, så än en gång tack.*

Tro mig när jag säger att Jesus kan ge vad denna värld och dess furste aldrig kan. Det offer som gjordes för oss alla syndare på Golgata ger oss alla en möjlighet att komma till Gud, att få en mening vi utan honom inte har. Så vänd dig med tillförsikt till Jesus, han lyssnar till allas våra böner. Han är en levande GUD, och ger liv. ■

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till

Sommarkonferens

16 - 24 juli

Maranata - kom Herre Jesus!

- Guds ord i centrum
- Församlingen inför Jesu tillkommelse
- Bibelstudier och Missionsmöten
- Väckelsemöten varje kväll
- Vittnen från när och fjärran

Hålltider: 11, 15 & 19 Adress: Bällstavägen 100, BROMMA

Tältmöten i Stockholm

18 - 21 augusti

I inget annat namn finns frälsning än i namnet Jesus!

- Väckelsemöten varje kväll kl 19
- Evangelisation i Stockholms City kl 15

Adress: Rålambshovsparken
på Kungsholmen

Info & Anmälan: Tel: 08 98 56 83, E-post: info@maranata.se